

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔταχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰν ἀρχοῦται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πρόκληρωτά δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΗΛΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδελφῶν, 117, Ἰνστιτ. Χρυσόστηλαιοῦ τῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Ἀπριλίου 1900 Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 18

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 141.)

Οἱ ἀπατράπτοντες ὀφθαλμοὶ του, ἡ γλῶσσά του, τὴν ὁποίαν ἐξηκόντιζε πρὸς τὰ ἔξω, ἐνέκνεον τρόμον, καὶ κανεῖς δὲν ἠπόρησεν ὅταν ἤκουσε τὴν Κοραλίαν, τὴν Αἴναν καὶ τὴν ἀπαθὴ Μάρθαν νὰ ἐκβάλλου κραυγὰς φρίκης. Ἄλλ' ὁ Χαρδουήνης ἐκράτει εὐκαμπτον ράβδον ἐξ ἰνδοκαλάμου καὶ πρὶν ὁ ναγιά προφθάσῃ νὰ στραφῇ, δι' ἐνὸς εὐστόχου κτυπήματος ἔθραυσε τὴν σπανδυλικὴν του στήλην. Ὁ Φάνωρ ὀρμήσας, ἀπέτελείσας τὸ ἔρπετόν του ὅποιον τὸ σῶμα ἐταράσαστο ἀκόμη ἀπὸ σπασμωδικούς ἀνατιναγμούς.

Ἡ Κοραλία ἦτο λευκὴ ὅπως τὸ εἶδος της, διότι ἠοθάνετο φρίκην ἀκατανίκητον διὰ τοὺς ὄφεις.

— Παρατήρησε μήπως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, Φάνωρ, εἶπεν ὁ Χαρδουήνης ἠσυχῶς εἰς τὸν σκύλον του.

Ὁ Φάνωρ, σείων τὴν οὐρὰν του, ὠστράνθη ἐκ νέου τὸ ἀνοιγμά, ἀφ' οὗ δ' ἐξέβαλε ὑλακὴν χαρᾶς, εἰσῆλθεν ἐντὸς χωρὶς ἄλλην διατύπωσιν.

— Ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύθερος. . . Ἐλάτε, κύριοι, εἶπεν ὁ Χαρδουήνης.

— ὦ, προσέξετε ! . . Μὴν ἐμβαίνετε ἐκεῖ, ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία τρέμουσα ἀκόμη.

— Ἄ, μπᾶ ! δι' ἕνα ναγιά ; εἶπεν ὁ νεαρὸς Βόερς ἐκπληκτός. Ἐλάτε δά ! πρέπει νὰ ἐμδοῦμεν !

— Ἄλλὰ πῶς ; ἡ θύρα εἶνε πολὺ χαμηλὴ . . .

— Αὐτὸ συλλογίζεσθε ; . . . νά, με τὰ τέσσαρα καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐπροχώρησε συρόμενος διὰ τοῦ στενοῦ ἀνείγ-

ματος, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευεν ὡς θύρα. — Κ' ἐγὼ θὰ ὑπάγω ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, καὶ συρόμενος ἐπίσης ὠρμήσεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν Βόερς.

Ἐξηφανίσθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ μυστηριώδες δωμάτιον ἄλλὰ μετ' ὀλίγον φωναὶ ἐκπλήξεως ἠκούσθησαν, καὶ ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ δύο κατασκευασμένοι καὶ γεμάτοι ἀπὸ ἀράχνας.

— Ἴδτε, εἶπεν ὁ Νεάνδρος Μωβιλαιν, καὶ προσέφερεν εἰς τὴν Κοραλίαν ἕν βραχιόλιον ἀρχαίου σχήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν βαθεῖς χαρτζιμένα ἱερο-

γλυφικὰ γράμματα τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα ἀπέληγον εἰς δύο κεφαλὰς γλαυκὰς ἦτο δὲ ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν.

— Αὐτὸ εἶνε φοινικικὸν βραχιόλι ! ἀνέκραξεν ὁ Χαρδουήνης, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν γνωρίζω τοὺς χαρακτῆρας τὸ κόσμημα τοῦτο ἐστόλισε τὸν βραχιόλιον καμμιάς εὐμορφῆς, ποῦ ἀπέθανε πρὸ τεσσάρων περίπου χιλιάδων ἐτῶν.

— Βάλετέ το εἰς τὸ ἰδικόν σας, εἶπεν ὁ Νεάνδρος εἰς τὴν Κοραλίαν.

— Ἄ, ὄχι, αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν κ. Χαρδουήνην, νομίζω, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου, ἀπήντησεν αὐτῇ.

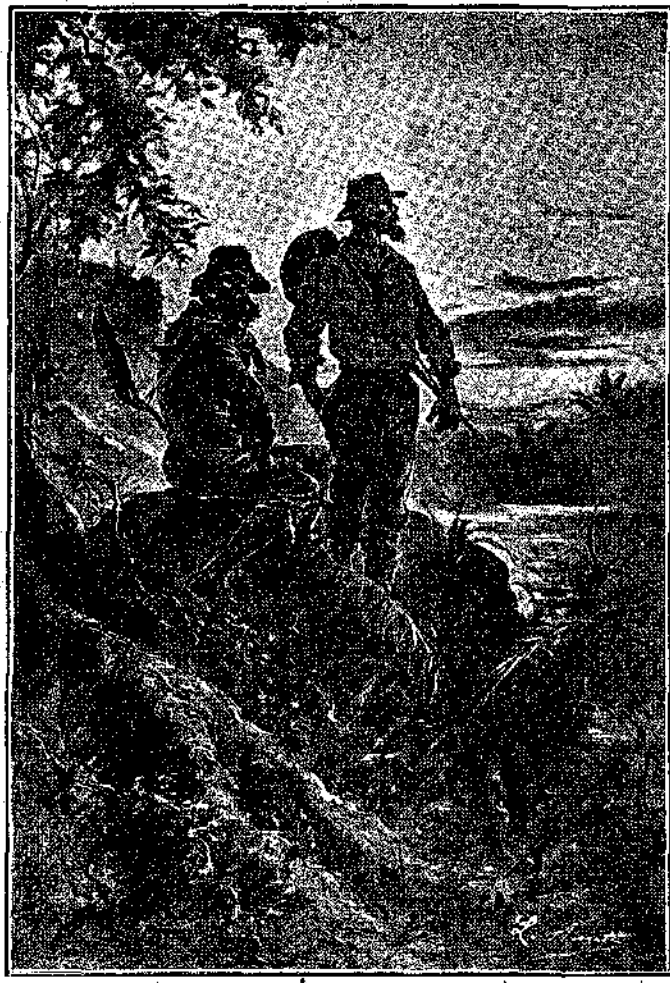
— Τί λόγια εἶν' αὐτά ! . . διαμαρτύρομαι ἀπολύτως ! ἀνέκραξεν ὁ Μαρτιάλης. Ὁ Μωβιλαιν τὸ εὖρε καὶ σὰς τὸ προσφέρει εἶνε λοιπὸν ἰδικόν σας, ἂν θέλετε νὰ τὸ δεχθῆτε.

— Ἐγὼ δὲν φορῶ κοσμήματα, ἀπήντησεν ἡ Κοραλία μειδίωσα. Ἄ ἡ λαῖδη Θεοδώρα ἤθελε νὰ τὸ κρατήσῃ ὡς ἐνθύμιον τοῦ ταξιδίου της, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μᾶς εὐχαρίσται ἄλους. Τί λέγετε καὶ σεις, κύριε Νεάνδρε ;

— Ὅπως θέλετε.

— Τότε λοιπὸν, λαῖδη Θεοδώρα, φορέσατέ το, καὶ ὡς το θαυμάσουν οἱ εὐγενεῖς συμπατριῶταί σας εἰς τὸν προσεχῆ χορὸν, ποῦ θὰ δώσετε εἰς τὸ μέγαρόν σας, εἶπεν ἡ Κοραλία, καὶ ἐπέρασε τὸ ἀρχαῖον κόσμημα, ὄχι ἀνευ δυσκολίας τιῆς, εἰς τὴν χειροκτιφοφόρον χεῖρα της εὐγενεοῦς Ἀγγλίθου, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμψαν ἐκ χαρᾶς.

— Δέχομαι, διότι δὲν εἶδα θαυμασιώτερον πρᾶγμα ἀπ' αὐτὸ τὸ βραχιόλι, ἀνέκραξεν ἡ λαῖδη, ἐναγκα-

• Οἱ ἔνοιο ἐφάνησαν εἰς τὴν κλιτύν. . . (Σελ. 150, σελ. γ')

λισθείσα και καταρτίθησα την Κοραλία.

— Παράδοξον πράγμα είναι το πρώτον κόσμημα το οποίον είδα εδώ, είπεν ο Χαρδουήνος· ο Νεάνδρος έχει τυχερό χέρι.

— Όταν λοιπόν θέλετε να εύρετε και άλλα, να στέλλετε να με ζητήτε! είπεν ο Βόερ ήχηρως γελών και κατευχαριστήμενος.

Οι επισκέπται, αφ' ου έπρογευμάτισαν λιτώδ, απέχειρέτισαν τον Χαρδουήνον και διηυθύνθησαν εις το Μασσαίχωριον, καταμαγευμένοι από την θελκτικην έκδρομήν των.

Η επίσκεψις των Άγγλων επέλησται εις το τέλος της· μετά δύο δε ημέρας απέχειρέτισαν την οικογένειαν του κ. Μασσαί και τους άλλους με άληθη λύπη, διότι κατά τας όλίγας ημέρας, τας όποιεas έκζησαν μαζί και άγνωρίστησαν, εξέτιμησαν πολύ άλλήλους και ήγαπήθησαν.

Η λαίδη Θεοδώρα ήτο άπαρηγόρητος, διότι έμαλλε ν' αφήση την ζωήν αυτήν των άποίκων, ή όποία τή έφείνετο ή πρωτοτυπώτερα και θελκτικώτερα ζωή του κόσμου. Άλλ' ο λόρδος Φάϊρφηλδ και ο Χίτζινς έδιάζοντο να έπιστρέψουν εις την Άγγλιαν, δια να συστήσουν την έταιρείαν προς έκμετάλλευσιν του χρυσωρυχείου, και έμειναν άκαπτοι. Ηναγκάστη λοιπόν να υποκύψη, και άνεχώρησαν με την ύπόσχεσιν να επανέλθουν το γρηγορώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΔΥΟ ΥΠΟΠΤΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Εξ έβδομάδας περίπου μετά την άναχώρησιν του λόρδου Φάϊρφηλδ και των συγγενών του, ή Κοραλία και ή Αίνα, ακολουθούμεναι από τον μικρόν μαύρον ακόλουθόν των, τον Μπουμπέον, τον δωδεκαετή άδελφόν τής Μία - Μίας, μετέφερον ημέραν τινα εις τον Έρρίκον και τον Γεράρδον το πρόγευμά των. Η άπόστασις μεταξύ τής επαύλης και του χρυσωρυχείου δεν ήτο μεγάλη· αλλ' αϊ δύο κόραι έβράδυνον συλλέγουσαι καθ' όδον άνθη, ο δε μικρός αυτός περίπατος μετεβάλλετο εις άληθη έκδρομήν, προς μεγάλην ευχαρίστησιν τής κυρίας Μασσαί, ήτις έθεώρει πολύ χρήσιμον την ήσυχον ταύτην και κανονικην άσκησιν.

Είχον εισέλθη εις μίαν άτραπόν, την όποιαν είχον χαράξη όλίγον κατ' όλίγον επί τής πρασίνης χλόης τα βήματα των όδοιπόρων, ότε διακρίναν έξαφνα δύο ανθρώπους άρκετά ύπόπτου έξωτερικού, καθημένους εις τον άνήφορον μιάς κλιτύος. Οι άνθρωποι ούτοι δεν ήσαν από τους εργάτας τους εργαζομένους εις το χρυσωρυχείον· ήσαν λευκοί, έφ' όσον ήτο δυνατόν να κείνη τις από το μαυρισμένον υπό του ήλιου πρόσωπόν των και από τας χείρας των. Τα ένδύματά των ήσαν έλαενα· την ένδυμασίαν των άπετέλουν φάβινοι πύλοι

καταιδασμένοι· έως εις τους όφθαλμούς, πανταλόνια έμβλωμένα, δεμένα με σπάγγου εις την μέσην, έξεσχισμένα μάλλινα υποκάμισα· ο εις έφόρει υποδήματα στραβοπατημένα και οίκτρα, οι πόδες του άλλου ήσαν σκεπασμένοι με πυκνόν στρώμα κόνεως και λάσπης· και οι δύο, όπως άλλοτε οι τρουθδοϋροι την κιδάραν των, έφερον δεμένον με ζωστήρα, όστις από τον ώμον καταβαίνει εις την αντίθετην πλευράν, παλαιόν σκουριασμένον τηγάριον με μεγάλην λαβήν.

Αϊ δύο κόραι πολύ έκπλαγείσαι και φοβηθείσαι κάπως δια την άπροσδόκητον αυτήν συνάντησιν, έδίστασαν όλίγον και έσκέφθησαν αν έπρεπε να στραφούν όπισω ή να διεέλθουν πρό των ύπόπτων έκείνων προσώπων. Άλλά την στιγμήν έκείνην εύρίσκοντο πλησιέστερον εις το χρυσωρυχείον παρά εις την έπαυλιν, δι' ό απεφάσισαν να διαβώσι τον Ρουβίκωνα, δηλαδή να προχωρήσασιν τολμηρώς. Άλλωστε οι δύο άγνωστοι δεν έφάνιντο να έχουν κακός διαθέσεις, διότι όταν αϊ δύο κόραι έφθασαν πλησίον των, ο όλιγώτερον κακοειδυμένος έσηκώθη και έφερε την χεϊρά του εις τον καλαϊό του πύλου.

Η Κοραλία εις τον χαιρετισμόν τουτον άπήνησε δι' έλαφράς κλίσει· τής κεφαλής· προσπαθούσα δε να μη φανούν φοβιζμένοι, έξηκολούθησαν τον δρόμον των εν φ' ή καρδιά των έκτύπα δυνάτια.

Τι έκήτην άρα γε εις το μέρος έκείνο οι δύο παράδοχοι αυτοί άγνωστοι; Τι ήρχοντο να κάμουν; ποίους σκοπούς είχον; περί τούτου συνεζήτησαν με χαμηλήν φωνήν αι δύο νεάνιδες. Οτε δε ο Μπουμπέος, αφ' ου έγύρισε και είδεν όπισω, είπεν ότι οι δύο άγνωστοι ήρχισαν να βαδίζουσι και έφάνιντο ότι ήρχοντο κατόπιν των, δεν ειμπόρουν να φυλάξουν πλέον ήσυχον το βήμα του περιπάτου, άλλ' έτάχυναν αυτό, και σχεδόν τρέχουσαι έφθασαν εις το μιτλλεϊόν.

— Τι τρέχει; ανέκραξεν ο Έρρίκος, προχωρήσας ζωηρώς προς αυτίς ότε τας είδεν έντελώς ώχράς και ασθμαίνουσας.

— Άχ, Έρρίκε, έπήραμεν ένα φόβον! . . . δύο άνθρωποι . . . Είνε τόσο σπάνιο ν' άπαντήση κανείς τέτοιους εις αυτά τα μέρη . . .

— Κακούργοι, χωρίς άλλο.

— Με τόσο ύποπτο πρόσωπο! . .

— Και το καπέλλο καταιδασμένο ώ, τά μάτια τους! . .

— Δια να κρυφούβν! . .

— Δύο άνθρωποι! Τι είδους άνθρωποι;

Πόθεν έρχονται; Μήπως είναι άνθρωποι τής ύπηρεσίας του Μωβιλαίν; ήρώτησεν ο Έρρίκος.

— Ω, όχι! Όλω; διόλου όχι! Έγώ τους γνωρίζω όλους, όσοι εργάζονται εις την έπαυλιν των Μωβιλαίν. Αυτοί δεν είναι Βόερς, είμαι βεβαία.

— Άχ, Θεέ μου! να τοι! άνέκρα-

ξεν ή Αίνα, τρέξασα να καταβύγη όπισω από τον κ. Μασσαί, ο όποίος εύρίσκετο εις άπόστασιν τινι, κρατών εν σημειωματώριον εις την χεϊρά του.

Πράγματι οι ξίνοι έφάνησαν εις την κλιτύν τής όχθης του ποταμίου. Χωρίς διαταγμών ο Έρρίκος διηυθύνθη προς αυτούς, έτρεξε δε και ο Γεράρδος, μαντεύσας ότι κάτι θα συμβή.

— Τι ζητείτε, παλλικάρικ μου; ήρώτησεν ο Έρρίκος. Έδώ είναι ιδιωτικόν κτήμα όπου δεν επιτρέπεται να έμβη κανείς χωρίς άδειαν. Άλλ' είμεθα πρόθυμοι να σας βοηθήσωμεν αν έχετε ανάγκην.

— Ιδιωτικόν κτήμα, αϊ; άπήνησε με ζωηρόν άγγλικόν τόνον έκείνος εκ των δύο, όστις έφόρει τά ύψηλά υποδήματα. Και ειμπορώ να μάθω τίνας είναι αυτό το ιδιωτικόν κτήμα;

— Του κ. Μασσαί, του πατρός μου, ο όποίος ίδρυσε ήμισυ μίλλιον μακράν απ' εδώ την άποικίαν του Μασσαίχωριου.

— Ειμπορούμεν να μάθωμεν, έξηκολούθησεν ο άγνωστος με τόνον βραδύν και δογματικόν, τί είδους έργασίαι είναι αυταί που γίνονται δεξιά και άριστερά από το ποτάμι;

— Δεν έχω καμμίαν δυσκολίαν να σας το είπω· είναι μεταλλευτικά έργασία.

— Όποτε είναι μεταλλεϊόν εδώ, αλήθεια; Και ή φλέβα είναι καλή;

— Καθώς φαίνεται.

— Καί... ειμπορώ να ρωτήσω . . .

— Συγγνώμη. Άρκετά ήρωτήσατε.

Τώρα άπαντήσατε, σās παρακαλώ. Τι θέλετε εδώ; Έργασίαν;

— Κυρίως όχι.

— Τότε τί ζητείτε; βοήθειαν; ιατρικά; τροφήν; ήρώτησεν ο Έρρίκος μετά τινος άνοπομονησίας, διότι ο τόνος του ρακενδύτου ήτο θρασύς και ήρχισε να έρεθίζη τά νεύρα του.

— Δεν ζητούμεν βοήθειαν . . .

— Αν ειμπορούσε ο κύριος να διατάξη να μας δώσουν κάτι να φάμε, δεν θα ήταν άσχημα, έπιθύρισε ο δεύτερος, περιέφρων σκυθρωπόν βλέμμα τριγύρω του. Είκοσιτέσσαρας ώρας δεν έβλα τα ποτε 'ς το στήμα μου. Σό, Δίκ Βραϊή, που είσαι ξηρός σαν σκουπιδοβύλο, ειμπορεί να χορταίνης με τα λόγια· μα εγώ ο Τζών Δάβις δεν χορταίνω μ' αυτό το φαγητό.

— Θα σās δώσουν να φάγητε, είπεν ο Έρρίκος. Και αφ' ου ξεκουραστήτε, θα μάς είπήτεε διατί ήλθατε.

— Δεν θα μάς δώσετεε κι να πιούμε; ήρώτησεν ο Δάβις με αστραπήν άπληστίας εις το βλέμμα του. Άς είναι ό,τι τύχη! . .

— Καλά, θα σās δώσωμε και να πιήτε. Ο Έρρίκος, προσκαλέσας τον Λεγκέν, τψ έδωκεν όδηγίς τινάς, αυτός δε και ο Γεράρδος απέμακρύνθησαν.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Η οικογένεια Φασουλή κατοικεί εις την όδον Κυκλοδόρου, αριθμός 0. Άποτελείται από τον κύριον Φασουλήν, από την κυρίαν Φασουλίαν και από καμμιά είκοσαρία Φασουλάκιδες, τα παιδάκια των.

Τό σπίτι έχει από πίσω ένα μεγάλο κήπον, που είναι γεμάτος δένδρα, λουλούδια και λαχανικά· μα κάτι λαχανικά περίφημα!

Μέσα εις τον ώραϊον αυτών κήπον έπεριπατούσαν ένα πρωί ο κύριος Φασουλής και ή κυρία Φασουλίνα, όταν έξαφνα άκούουν ένα Ούά!

— Τι είναι αυτό; έρωτā ο κύριος Φασουλής.

— Μα ξεύρω κ' εγώ; άπαντā ή κυρία Φασουλίνα. Βάτραχος δέν

είνε βέβαια... Η φωνή βγαίνει από εκείνη τή μάπα, τή μεγάλη, και μοιάζει σαν παιδακισία... Μήπως ο Θεός μάς έστειλε πάλι και κανένα άλλο παιδάκι;

— Για να ιδούμε! λέγει με χαράν ο πατέρας.

Τρέχει, σηκώνει το μεγάλο φύλλο τής μεγάλης μάπας, και τί να ιδη από κάτω; . . . Ένα παιδάκι, ένα μικρό Φασουλάκι, τον πειό μικρό και τον πειό χαριτωμένο απ' όλους.

— Έλα να ιδής, φανάζει 'στη γυναϊκά του· φώναζε και τα παιδιά μας να ιδούν το αδελφάκι τους!

Μολονότι οι Φασουλήδες είχαν, καθώς σās είπα, ένα σωρό παιδιά, όμως ευχαρίστησαν με δλην την καρδιά τους τον Θεόν, που τους έστειλε και αυτό το ώραϊο παιδάκι.

Οι άλλοι Φασουλάκιδες, καθώς άκουσαν τες φωνές, έτρεξαν με μεγάλη χαρά να ιδούν και να καλημερίσουν το αδελφάκι τους. Άκόμη και το πουλάκι, που εκείνη τή στιγμή έδγηκε από τ' αυγό του, έπλησίασε και του είπε: — Καλή 'μέρα, Φασουλάκι!

Έτσι ήλθε εις τον κόσμον ο μικρός Φασουλάκης, που θα σας διηγηθώ όλη του την ιστορία. Είναι πολύ περιεργη, και έλπίζω ότι θα σας ευχαριστήση.

Ο Λεγκέν έφερεν εις αυτούς σεβαστόν τεμάχιον κρούου ψητού, ένα άρτον, μεγάλην τεμάχιον τυρού και φιάλην οίνου— δλην την προμήθειαν, την όποιαν έθεσε το πρωί εις τον σάκκον του ή Μαργαρόνη όπως τψ χρησιμοποίησε ως δείπνον εν ή περιπτώσει ήθελε βραδύνη να επανέλθη.

Οι άγνωστοι έξέβαλον ο καθείς εν μαχαίριον με κερατινήν λαβήν και κόπτοντες φοβερά τεμάχια ψητού κρέατος, κατεβρόχιζον αυτα με πελώρια τεμάχια άρτου. Ο Δίκ Βραϊή, ως άρχηγός, άνοιξας την φιάλην, έρρόφα άπλήστως· εν φ' δ' έπινε, το πρόσωπον του Δάβις έξέφραξε μεγάλην άησυχίαν· οι δάκτυλοί του έφοικίον έξ άνοπομονησίας, μόλις δε ο Βραϊή έχαμήλωσε τον άγκώνα του δια ν' άναπνεύσει, ο Δάβις ήρπασε την φιάλην και την έξεκένωσεν άπνευστεί· έπειτα δε έρριψε την κενήν φιάλην όπισω του, και ήρχισε να τρώγη πάλιν λαϊμάργως.

Αφ' ου κατεβροχιόσθη μέχρι κοκκάλου το ψητόν και έξηρανίσθη το τυρίον, και το τελευταίον ψιχίον του άρτου, ο Δάβις έξέβαλε γρυλλισμόν ευχαριστήσεως.

— Έφάγαμε βασιλικά! είπε· να είχα όμως και λίγο καπνό 'στην πίπα μου θα ήμουν αυτοκράτορας!

— Όρίστε και καπνό, αδελφια, είπεν ο Λεγκέν, και έξέτεινε προς αυτούς την ναυτικην καπνοθήκην του, γεμάτην από ώραϊον καπνόν.

Καθίσας δε πλησίον των, ήρχισε την συνομιλίαν.

— Λοιπόν κάνομε γύρους επάνω κάτω, ήρώτησε, αϊ;

— Ναί, κάνομε γύρους... αλλά έχομεν και τον σκοπόν μας.

— Ποιον σκοπόν; ήρώτησεν ο Λεγκέν.

Άλλά, με συγχωρείτε που θα σας το πω, έχετε παραμελήση κάπως το έξωτερικόν σας· και μη προς κακοφανισμόν σας.

— Είς το ταξίδι δεν πολυπρονηζι κανείς δια τα έξωτερικόν του. Δι' αυτό, και μάς δεν μάς νοιάζει δια φορέματα. Φθάνει να επιτύχωμεν το καθ' έαυτο πράγμα που ζητούμεν.

— Και τί είναι, παρακαλώ, αυτό το καθ' έαυτο πράγμα που ζητείτε;

— Το ίδιο που ζητείτε και σείς· το χρυσάφι.

— Α, λοιπόν χρυσάφι ζητείτε;

— Βέβαια· και να, είπεν ο Βραϊή, κτυπών με τους δακτύλους του το τηγανίον του, με τί μαζεύομεν την άμμον δια να ευρωμε μέσα το μάλαγμα.

— Έτσι αϊ! . . . και έρχεσθε από μακράν;

— Έρχόμεθα από την Νατάλην.

— Κ' εύρηκατε ως τώρα πολύ χρυσάφι 'ς το δρόμο σας;

— Δεν εύρηκαμε καθόλου.

[Έπειτα συνέχισε.]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΤΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ

ΚΟΜΕ δύο μικράι αΐθουσαι ύπολείπονται, και τά γλυπτά έργα του Μουσειου μας τελειώνουν. Η πρώτη εΐς αυτόν όνομάζεται Αΐθουσα Αναθημάτων, και περιλαμβάνει κυρίως αναθήματα, άφιερώματα, τάματα, όπως θά ελέγαμεν σήμερα, ήτοι ανάγλυφα άφιερωθέντα εις τους θεούς και άνευρεθέντα εις άνασκαφάς αρχαίων ναών. Τά έργα ταύτα εΐνε σπουδαία και αξιοπαρατήρητα, όχι μόνον διά την τέχνην των, ή όποια εΐνε καλλίστη, αλλά προπάντων διότι μάς αποκαλύπτουν διαφόρους λεπτομερείας της λατρείας των αρχαίων Έλλήνων. Ο επισκέπτης έχει έδω πολλά να ίδη, πολλά να θαυμάση, πολλά να μάθη.

Μέγα μέρος της αιθούσας καταλαμβάνουν τάφιερώματα, και εύρεθέντα κατά τας άνασκαφάς του έν Αθήναις Ασκληπείου, αι όποια έγιναν τή 1876. Αργότερα, όταν θά επισκεφθώμεν την Ακρόπολιν, θά ίδωμεν επί της μεσημβρινής κλιτύος της και τά έρείπια του περιήμου τούτου και του Ασκληπιού, ο όποιος άνασκαφάς έφεραν εις φώς όλόκληρον θησαυρόν. Τα αναθήματα, τά όποια βλέπομεν έδω, εΐνε έργα του Δ΄ αιώνος π. Χ. και άφιερώθησαν εις τον πατέρα της Υγιείας υπό διαφόρων άσθενών. Είς τά περισσώτερα (άρ. 1329—1377) επικρατεί ο ίδιος τύπος:

Ο Ασκληπιός καθήται επί θρόνου, εις μένος, εις μετά της θυγατρός του Υγιείας, εις μετά άλλων θεοτήτων. Δένδρον σκιαζει συνήθως τά ιερών σύμπλεγμα, και παρ' αυτό εΐλισσεται ο όφις, το έμβλημα της υγείας, το όποιο βλέπομεν και σήμερα άνόκη εις τας πινακίδας μερικών Φαρμακειών... Απέναντι του θεού παρίσταται ο βωμός, και εκ του άλλου άκρου προσέρχονται οι άσθενης ικέται, ανατεινόντες τας χείρας προς χαιρετισμόν, ή φέροντες ζώα προς θυσίαν ή άλλας παντοειδείς προσφοράς. Τα συμπλέγματα των ικετών εΐνε περιεργάτα.

Άλλού εΐνε εις ή όλίγοι, άλλού εΐνε όλόκληρος όμάς, της όποιας προηγούνται παιδιά. Κατά κανόνα σχεδόν θά προηγηται έν παιδίον, οδηγούν τον κριόν, ο όποιος θά θυσιάσθ ή επί του βωμού του Ασκληπιού. Υπάρχει και έν τοιούτον ανάγλυφον ωραιότατον, όπου ο Ασκληπιός μετά της ακολουθίας του παρίσταται έντός κομφού ναΐσκου, ύπερχειμένου

της λοιπής πομπής των ικετών. Είς έν άλλο (άρ. 1329), παρίσταται άνήρ ικετεύων ένώπιον βωμού, έν δ' άνωθεν, μέσα από σπήλαιον, προβάλλει ο Πάν, συμπαρίστανται δε και τρεις Νύμφαι. Επί του γείσου αναγιγνώσκεται ή έπιγραφή:

Άρχανδρος Νύμφαις και Πανί.
"Αλλά αναθηματικά ανάγλυφα (άρ. 1423—1428) προσέρχονται από άλλον ναόν του Ασκληπιού, τον έν Επιδάυρω. Αξιοπαρατήρητον εΐνε τδ ύπ' αρ. 1425 ανάγλυφον, από βάθρον μνημείου άνευρεθέντος προς άνάμνησιν νίκης, την όποιαν ένίκησε κάποιος εις τους Αγώνας, τους τελουμένους προς τιμήν του Ασκληπιού. Επί του θρόνου καθήται ο Ασκληπιός, απέναντι δε αυτού ή Υγιεία και ή Νίκη, ή όποια θά έστεφανοσε τον νικητήν. Είς την άλλην πλευράν παρίσταται ή Ηπίδμη, ή σύζυγος του Ασκληπιού. Παρίεργον εΐνε και τδ ύπ' αρ. 1428 αναθηματικόν πινακίον, το παρίστανον ανάγλυφα δύο ότα, με λατινικήν κάτωθεν έπιγραφήν, επί πλακός ή όποια φαίνεται ότι άλλοτε ήτο χρυσομένη. Και τδ αναθήμα αυτό του Ασκληπιού ύπεθυμίζει πολύ τά τάματα των ιδιών μας ναών, μεταξύ των όποιων τά θεραπευθέντα μέλη, — πόδια, χέρια, μάτια, χρυσά, άργυρά ή κέρνια, — εΐνε συχνότατα.

Θαυμάσια εΐνε και τά όμοιώματα έκείνα ανάγλυφα (1445—1449), εις τά όποια παρίστανται έντός σπηλαίου τρεις Νύμφαι, οδηγούμεναι υπό του Ερμού εις χορόν. Κάποτε συμπαρίσταται και ο Πάν ο τραγόπους, παίζων την σύριγγα. Μία δε μεγάλη πωγωνόφορος μορφή, ή όποια φαίνεται εις την γωνίαν, εΐνε ή του Αχελώου, και συμβολίζει την πηγήν, πηγήσιν της όποιας τελείται ο χορός. Και αι παραστάσεις αὐταί εΐνε τσόν ωραίαί, τσόν κομψαί, τσόν ποιητικάί, τσόν δρασεραί και εΐδυλλιακαί, ώστε άν μου έδιδαν τδ δικαίωμα να πάρω κάτι από τδ Μουσείον, θά έξέλεγα τδ καλλίτερον από τά πέντε αυτά ανάγλυφα. Άλλ' αυτό εΐνε μία άπλη ύπόθεσις. Ούτε θά μου τδ έδιδαν, ούτε θά το ήθελα αυτό τδ δικαίωμα. Απεναντίας, άν είχα τίποτε καλόν, θά το έχάριζα εις τδ Μουσείον, διά να πλουτισθ ή ένθική συλλογή, και αυτό βεβαίως εΐνε τδ καθήκον παντός Έλληнос. Και μήπως δέν υπάρχουν όλόκληροι αΐθουσαι, άποτελούμεναι από δωρεάς φιλοπατριδων όμογενών;

Παραλείπω τά άλλα της αιθούσας ταύτης, και εισέρχεται εις την τελευταίαν « Αΐθουσα αναθημάτων », και εΐνε « Αΐθουσα αναθημάτων ». Εδώ έχομεν κυρίως πολιτικά ανάγλυφα. Λέγονται δε πολιτικά τά άνωθεν πλακάς, φερούσας ψηφίσματα, συνθήκας συμμαχίας, εύθνας αρχόντων,

κτλ. Εΐνε προσωποποιήσεις, αλληγορικάι μορφαί, έχουσαι όμοις πάντοτε σχέσιν με την έπιγραφήν. Παραδείγματα χάριν αι ύπ' αριθμόν 1465—1468 ένεπιγραφοι πλακάς, εΐνε κατάλογοι έφήβων φοιτώντων εις γυμνάσια, και ίδού ότι κάτω παρίστανται έφηβοί, ως νικηταί εις ναυτικούς αγώνας.

Σπουδαιότατη εΐνε ή ύπ' αριθμόν 1472 πλαξ, ή φέρουσα την έπιγραφήν περί της Σκευοθήκης του Φίλωνος. Εύρέθη έν Πειραιεί, παρά τον λιμένα της Ζέας, τή 1882. Εξ αὐτής μανθάνομεν πολλά περί της τοπογραφίας του αρχαίου του λιμένος και περί των όρων, υπό τους όποιους ο Ήλευσίνιος αρχιτέκτων Φίλων, ο υίός του Έψηκεστίδου, ανέλαβε να ιδρύσθ λιθίνην σκευοθήκην του Ναυστάθμου έν Ζέα, όπως φυλάσσωνται έν αὐτῇ «τα κρημαστά των νηών σκευή», δηλαδή τά εξαρτήματα των πλοίων.

Άλλ' ή συνέχεια της αιθούσας ταύτης, ή όποια έντός των έπιγραφών, περιέχει και πολλά άλλα γλυπτά έργα, — ένα μεγάλο βωμόν εκ μαρμάρου, έν μέγα κορινθιακόν κιονόκρανον, σαρκοφόγους, νεκρόδειπνα κτλ. — ή συνέχεια της αιθούσας ταύτης, εΐνε πλέον τά υπόγεγα του Μουσείου, όπου αι ένεπιγραφοι πλακάς, αι διαφωτισούσαι τσόν την ιστορίαν και την φιλολογίαν, παρατάσσονται κατά ένκατοντάδας. Άλλά τδ τμήμα τούτο δέν θά το επισκεφθώμεν ήμεΐς. Ούτε τδ επισκέπτονται συνήθως οι άπλοι επισκέπται του Μουσείου. Τδ επισκέπτονται οι μεμνημένοι εις την επιστήμην, διά τους όποιους μία άπλη έπιγραφή — γρίφος άλλος δι' ήμάς, — έχει κάποτε άσυγκρίτως μεγαλητέραν αξίαν και από τδ ωραιοτέρον, τδ καλλιτεχνικώτερον ανάγλυφον, εξ όσων έθαυμάσαμεν έως τώρα!

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ημην έπιτά έτών. Είχα ξανθούς βραστήρους, γαλανά μάτια, και μίαν γραίαν θείαν, ή όποια όνομάζετο Αναστασία. Μίαν ήμέραν, την παραμονήν της Παναγίας, ή θεία μου Αναστασία, ή όποια ήτο πολύ εύσεβής, μ' έπήρε κατά μέρος, — δηλαδή εις τά γόνατά της, — και μου ειπε τρόπον τινά επισήμως:

— Γιαννάκη μου, αύριο θά κοινωνήσῃς. Τώρα κεία έμεγάλωσες, και τά καλά παιδιά της ηλικίας σου, πριν κοινωνήσουν, εξομολογούνται. Να πῶς, παιδάκι μου, και σύ να εξομολογηθῇς.

— Ναί, θέϊσσα... εΐφιθύρισα με κάποιον φόβον.

— Λοιπόν, τώρα άμέσως να προσπαθήσῃς να ένθυμηθῇς όλα σου τά άμάρτήματα, όσα έκαμες εις την ζωήν σου, και ύστερα να υπάγῃς εις την Έκκλησίαν να τα ειπῇς του Παπα.

— Μ' άν λησμονήσω κανένα, θέϊσσα; ήρώτησα τρομαγμένος.

Η θεία μου έχαμογέλασε και άπήνητησεν:

— Έ, δέν πειράζει και όσα ξεχάσῃς, θά σου συγχωρηθούν όπως κ' εΐκεϊνα που θά ένθυμηθῇς φθάσει μόνον να μή το κάμῃς έπίτηδες.

— Ναί, θεία μου...

— Άλλά πρόσεξε όμως ύστερ' από την εξομολόγησιν, πρέπει να είσαι φρόνιμος, πολύ φρόνιμος...

— Α! και δέν θά μπορώ πεία να τρώγω συντζούκια; ήρώτησα άνήσυχος.

Η θεία μου έχαμογέλασε πάλι και άπήνητησεν:

— Θα μπορῇς μόνον που δέν θά τα πέρνῃς κρυφά από τδ έρμάρι...

Μετά μίαν ώραν ήμου εις την εκκλησίαν, εις την γειτονικήν μας Φανερωμένην. Η καρδία μου έκτοπούσε τικ-τάκ, τικ-τάκ... Τριγύρω μου ήσαν όλα σχεδόν τά παιδιά της γειτονίας, και έπερίμεναν και αυτά τον Παπα, διά να τα εξομολογήσῃ. Άλλά ο Παπῆς δέν έφαινετο. Και τά λεκτά, τά όποια μου έφαινότο άτελειωτά ως ώραι, έκπερνούσαν τδ έν κατόπι του άλλου.

Η Άννέτα, ή γραία ύπηρέτρια του ιερέως, έπαρουσιάσθη μετ' όλίγον και μας ειπε:

— Παιδιά, ο Δέσποτας δέν θά εξομολογήσῃ τώρα, γιατί τον έχραξαν 'ς ένα σπίτι που έχουν άρρωστο. Αν δέν βαρυσθε να περιμένετε, ειμπορείτε να γυρίσετε άργότερα.

Δέν ήτο ανάγκη να τους το ξαναπῇ τά παιδιά έφυγαν άμέσως, και αι πλακάς της εκκλησίας άντήχησαν από τά σурτά ή πηδηκτά βήματά των.

Εγώ έμεινα μόνος, και ή Άννέτα μ' έπλησίασε.

— Γιαννάκη μου, εσύ να μή φύγῃς, μου ειπεν. Η θεία σου δέν θέλει να γυρίξῃς 'ς τους δρόμους... Έλα μαζί μου 'ς το κελί θά σε διασκεδάσω.

Το κελί, — όπως ελέγαμεν κοινώς τδ σπίτι του Παπα, — ήτο πολύ πλησίον εις την Έκκλησίαν. Μικρά θύρα οδηγούσε κατ' εύθειαν εις τον κήπον, και εκεί μ' έμεινε ή ύπηρέτρια.

Από πίσω μας έτρέπωσαν και πέντε εξ από τά παιδιά; που είχαν φύγη από την Έκκλησίαν.

Η Άννέτα τδ εκύταξεν άνησυχώς.

— Έννοια σου, ειπε τδ μεγαλητέρον, και δέν θά πειραξώμε τίποτε.

— Κυτάξτετε καλά! ειπεν ή ύπηρέτρια αυστηρώς.

— Έννοια σου, έννοια σου.

Ο κήπος ήτο δρασερός, σκιερός, άρωματισμένος όλος από ύσμούς, κρίνους και γαρύφαλα. Και ήτο τδ καύχημα, τδ καμάρι του αγαθού ιερέως αυτός ο

κήπος. Πολλές ώρας την ήμέραν άφιέρων εις αυτόν, σπείρων, ποτίζων, κλαδεύων, σκάπτων, εξωραϊζων διαρκώς.

Επί του τοίχου της οικίας έστηρίζετο μία όραία και μεγαλοπρεπής κληματαριά, ή όποια έκαμεν θαυμάσια σταφύλια μουσάτα. Και έμεναν ακόμη όλίγα επί αὐτῆς, τά πλέον εκλεκτά, ώριμα, κατκήτρινα, εύχυμα, όρεκτικώτατα...

Άλλ' ο ιερεύς δέν τα έχοπτεν αυτά. Τά είχε φυλαγμένα έπίτηδες διά να τα θαυμάσῃ ο Δεσπότης, όταν μετ' όλίγας ήμέρας θά ήρχετο να του κάμῃ έπίσκεψιν...

Τά παιδιά εκύταξαν με μεγάλο πόθος τά όραια σταφύλια.

— Τι γλυκά που θά εΐναι ειπε τδ έν.

— Άχ και να είχα μερικῆς ρώγας! ειπε τδ άλλο.

— Ούτε ρώγας δέν μποροῦμε να κάψουμε! ειπε τδ πλέον θεοφοβούμενον της συντροφιάς. Σε λίγο θά τδ εξομολογηθώμε...

— Και 'ς τον ίδιο τδ νοικοκύρη μάλιστα! πῶ, πῶ!

— Άχ! ως ήμου κείδ μικρός, και θά έδλαπες τί θά έκαμνα τώρα.

— Τι!

— Να, εγώ θά έχοβα τά σταφύλια.

Ενόησα τον ύκαινισμόν, αλλά δέν είπα λέξιν. Μήπως κ' εγώ δέν έπρόκειτο να εξομολογηθῶ;

— Έ, Γιαννάκη! τί λες και σύ; ήρώτησε τδ κακό παιδί, άποτεινόμενον τώρα άκευθείας προς εμέ.

Εξηκολούθουν να μένω άρηνος.

Μ' έσεισεν ισχυρώς από τον βραχίονα:

— Έλα, λοιπόν, άποκρίσου! εσύ θά μας κόψῃς τά σταφύλια.

— Εγώ; ... όχι... εΐνε άμάρτια.

— Τά παιδιά 'ς την ηλικία σου έχουν άμάρτια;

— Έχουν... άρ' οὔ εξομολογούνται!

— Νάτα μας! τδ μωρό! σιγά, μήν του κόψῃ ο Παπῆς τῇ γλώσσα!... Σου λέγω λοιπόν ότι ή άμάρτιας των μικρών δέν πιάνονται. Έλα, τδ άπορασίσεις;

Εφώναξαν όλοι 'άρχισα να φοβούμαι, ή θέλησις μου μ' έγκατέλειπε.

— Θέλεις; ... θέλεις μιά; ... θέλεις δύο; ... θέλεις τρεΐς!

Με τδ τρεΐς έπρεπε να ύποκύψω... εΐδεμά...

« Ω, άρ' ότου επήγαίνα εις τδ Σχολειον, ήξευρα ότι τά χέρια των μεγάλων δέν έχωράτευαν. Και ο φόβος αυτός μ' έκαμε πειθήνιον.

Μ' έβοήθησαν και άνέβηκα εις την κληματαριά. Προτήτερα μου είχαν έξηγήσῃ τί έπρεπε να κάμω! Οθ έχοπα ένα ένα σταφύλι και θά το έδιδα εις ένα ένα παιδί, λέγων: « Πάρε το, σου το χαρίζω. » Κατ' αυτόν τον τρόπον εκείνα δέν θά είχαν την άμάρτιαν, και όλη ή εύθύνη της κλοπῆς θά έβάρυνεν εμέ, τον μικρόν και άνέυθνον.

Τά έχοπα και τα έμοίρασα όλα, μέχρι του τελευταίου.

Μάλις τα είχαν φάγη, όταν ήκούσθη από τδ παράθυρον ή φωνή της Άννέτας:

— Παιδιά, 'ς την εκκλησία! ο Δέσποτας έγύρισε!

Ετρέξαμεν άμέσως. Αμα με είδεν ο ιερεύς, έσκυψε και μ' έχάλδευσεν εις τδ μάγουλον.

— Μπῶ; θά εξομολογηθῇς και σύ;

— Μάλιστα, έψέλλισα κοκκινίζων, διότι συνηθαιόμην πόσον άνάξιος ήμην της θωπείας του. Αί προηγούμεναι άμάρτιαί μου, τας όποιας με τσόν κόπον έπροσπάθησα να ένθυμηθῶ, μου έφαινότο τώρα μικράι και άσημαντοί. Δέν έσυλλογιζόμην, παρά την τελευταίαν, την μεγάλην, την κλοπήν...

Διά να κερδίσω καιρόν, άφησα πρώτα να εξομολογηθούν οι άλλοι. « Ω, πῶς τους έμπαίριζα! Αὐτοί δέν είχαν να εξομολογηθούν τσώφ βαρῶ άμάρτημα! Έγωναίτιζαν εμπρός εις τον ιερέα γελαστοί, και γελατταί έσηκόναντο, και έρευγαν ήσυχοί...

Επί τέλους ήλθε και ή σειρά μου... Πλησιάζω, γονατίζω, και μετά τας πρώτας έρωτήσεις, αρχίζω την άπαρτήμην των άμαρτημάτων μου. Άχ, έλεγα, ως ήταν τρόπος να ξεχάσω τδ μεγαλητέρον.

Η θεία μου ειπε ότι όσα ξεχάσῃς, τδ συγχωροῦνται όπως και τά άλλα... Αλλά πῶς να το ξεχάσω! Αδύνατον! Και τα είπα σχεδόν όλα, και τώρα δέν έμνενα παρά «έκεϊνο», τδ μεγάλο...

Ενας τρόπος μόνον σωτηρίας μου μένει: Να χύσω, να κρύψω, να πνίξω τδ αμεγάλο» ανάμεσα εις «μικρά». Έτσι ο ιερεύς ήμπορούσε να μή το προσέξῃ.

Και τότε, ανακαλών δλον μου τδ θάρρος, αρχίζω να παγγέλλω γρήγορα-γρήγορα:

— Έβγαλα τῇ γλώσσά μου, έκλεψα τά σταφύλια σας, εκτύπησα τῇ γάτα μας.

— Τι, τί ειπες;

— Εκτύπησα τῇ γάτα μας...

— Όχι, όχι αυτό πριν, τί ειπες πριν;

— Έβγαλα τῇ γλώσσά μου...

— Ύστερα;

— Αλλοίμονον, έπρεπε να τδ ξαναπῶ. Και ακόμη κείδ γρήγορα, με άπεγνασμένην προσπάθειαν, έμουρμούρισα:

— Εκλεψα τά σταφύλια σας.

— Εκλεψες τά σταφύλια μου;

— Ναί, δέσποτα!

— Μά τί; ποιά σταφύλια μου;

— Τά σταφύλια... της κληματαριάς.

— Αστειεύσαι; μήν το είδες 'ς τον ύπνο σου;

Τότε διηγήθην όλην την σκηνήν, όπως συνέβη.

Καταθυμωμένος, ο ιερεύς έσηκώθη, μ' έπήρε από τδ χέρι, μ' έσήκωσε και μ' έσυρεν εις τον κήπον.

Καμψία υπερβολήν δὲν εἶπα! Οὐτε ἓνα σταφύλι δὲν ὑπῆρχε πλέον!

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸν στόμα πρὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης καταστροφῆς. Τὰ γεροντικά του μάτια μού ἐράνησαν γεμάτα δάκρυα... Καὶ τώρα τί θὰ προσέφερε τοῦ Δεσπότη, ὅταν θὰ ἤρχετο μεθαύριον ;...

Ἐπερίμενα τὴν τιμωρίαν, μίαν τιμωρίαν φοβεράν, τὴν ὅποιαν δὲν ἠμποροῦσα κἄν νὰ φαντασθῶ...

Παρήλθον ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ἀγωνίας.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἱερεὺς ὠμίλησεν :

— Εἶσαι μικρός... σ' ἔβαλαν νὰ το κάμηξ ἄλλοι... καὶ ἔπειτα τὸ ἐξομολογήθης... δὲν ἔχεις ἁμαρτία.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μ' ἔβαλε νὰ γονατίσω ἐκεῖ ἐπὶ τόπου, μ' ἐσκέπασε μὲ τὸ πετραχήλι του, καὶ μου ἐδιάβασε τὴν εὐχὴν τῆς συγχωρήσεως!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 146.)

— Τί το ἔκαμες τὸ παιδί μου ; ἐπανάλαβεν ἡ μήτηρ μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.

— Φαίνεται, Δέσποινα, ὅτι ὑπάρχουν κληρονομικαὶ κακοδαίμοναι· αὐτὸ ἐσυλλογιζόμην πρὸ ὀλίγου, θρηνοῦν τὴν ἀφροσύνην τοῦ νεαροῦ κόμητος Γκυ, ὁ ὁποῖος ἐσκύψεν ἀπὸ τὴν βάρκαν, ἔπεσεν εἰς τὸ ποταμὸν καὶ ἐπνίγη, ἀπαράλλακτα ὅπως ἄλλοτε ὁ πατήρ του ἐπνίγη εἰς τὸν Βόσπορον.

Κραυγὴ λύσεως ἀπεριγράπτου ἐξήλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἀτυχοῦς γυναίκης· καὶ ὄρμησε κατὰ τοῦ κακούργου ὡς λέαινα, ὅταν τῇ ἀρπάξουν τοὺς λεοντιδεῖς.

Ἄλλ' ὁ Ἄρτουελ τὴν ἔδραξεν ἀμέσως ἀπὸ τὰς χεῖρας.

— Μία τόσο καλὴ μητέρα δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ παιδί της, εἶπε μὲ καυχασμὸν ἀπαίσιον ἄφ' οὗ τον ἀγαπᾶτε τόσο, πηγαίνετε νὰ τον εὑρετε.

Καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον διέρρηξε, μ' ἐν κτύπημα τοῦ γόνατος.

ρίδιόν του καὶ τοῦ το ἐρύττεισεν εἰς τὸν λαίμωρον.

— Ἦτοι τοῦ ἔπρεπε τοῦ κακούργου ! εἶπεν ἐγειρόμενος καὶ τινάζομενος ὡς κυνάριον.

Κατόπι, χαιρετίσας τὴν κόμησσαν μὲ χερίσσαν ἀφέλειαν, εἶπεν :

— Αὐτὸς ὁ ἡλίθιος μ' ἐρώτησεν ἂν ἤξεύρω κολύμβη, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εἶχε τὴν βλακεία νὰ του πῶ τὴν ἀλήθεια. Μ' ἔπερνε, φαίνεται, γιὰ τὸ Γωλτιέρο, ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ πῇ ψεῦμα ποτέ. Τὸν εἶδατε, ἀλήθεια τὸ Γωλτιέρο μου, Δέσποινα ;

«Ἐσῶσα τὸν κύριόν μου!» (Σελ. 155, στήλ. 6.)

— Ναι, παιδί μου... Μήπως ἐπληγώθης ;

— Καθόλου, οὔτε τσουγγρανιά· ἐξώφλησα μόνον μὲ μιὰ ψυχρολουσία... Ὁ Γωλτιέρος ;...

Ἀντὶ νὰπαντήσῃ, ἡ Μαργαρίτα τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν καὶ τον παρετήρησεν ἀπληστίως, ἀναζητοῦσα εἰς τὰ χαρακτηριστικά του κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκε...

— Περιέργων ! ἐπιθύρισε.

Τί ἦτο αὐτὸ τὸ περιέργων ;

Ἦτοι τὸ πρόσωπον τοῦ Γκυ, μὲ τὴν κόμην τὴν κολλημένην ὡς τρίχωμα σκῶλου βρεγμένου; τὰ ἐνδύματά του τὰ διά-

δροχα καὶ ἀποστάζοντα, τὸ ὄφρος του τὸ ἀπαθὲς καὶ ἤρεμον, μεθ' ὅλας ἐκείνας τὰς περιπετείας ;

Ἦτο ἡ ἔλλειψις πάσης σχεδὸν συγκινήσεως ἐκ μέρους του, ἀπέναντι τῆς ἀνευρεθείσης μητρὸς ;

Ἦτο ἡ ἐκ τῆς κοινῆς ἐκείνης φυσιογνωμίας ἀπουσία παντὸς διακριτικοῦ γνωρίσματος, πάσης ἀριστοκρατικῆς ἐκφράσεως, πάσης οἰκογενειακῆς ὁμοιότητος ;

Ἦτο ἡ ψυχρότης αὐτῆς τῆς ἰδίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ καρδία τοῦ υἱοῦ της ἐπάλλετο πλησίον τῆς ἰδικῆς της, πρῶτην φορὰν μετὰ τόσα ἔτη ;

Ἀπέθεσε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τοῦ μετώπου του, προσπαθοῦσα μετὰ κόπου νὰνακαλέσῃ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο συναίσθημα, τὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ὅποιαν, μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμῃ, τῇ ὑπέσχετο ἢ μετὰ πόθου τόσον θερμοῦ ἀναμενομένη συνάντησις.

— Παιδάκι μου! ἀγαπητὸ μου παιδί... ξεύρεις ὅτι εἶμαι μητέρα σου ; εἶπε τρυφερώς.

— Μάλιστα εἶσατε ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα τῆς Φλάνδρας καὶ τῆς Δαμπιέρρης.

— Ναι.

— Χαιρῶ πολὺ ποῦ σας βλέπω, ἐξηκολούθησεν ὁ Γκυ μὲ ἀρετῆ εὐλικρίνειαν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ Γωλτιέρος θὰ ἔχαρῃ πολὺ... Πρέπει νὰ σας ἤρεσε πολὺ ὁ Γωλτιέρος μου· τί καλός, τί εὐμορφος, τί ἀνδρεῖος ! Βάζομε στοιχίημα, ὅτι σὰς ἔκαμε καλλίτερη ἐντύπωσις τὸ ἐξωτερικόν του, ἀπὸ τὸ ἐκὸ μου ;... Τί κομψός, τί θαυμασίως ἱκπότης ποῦ θὰ ἦτο ; ἔ ;... Ἄ, δὲν ζηλεύω... ἀπεναντίας μάλιστα... καὶ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια, ἂν ἐμάνθανα ὅτι εἰς τὸ βᾶθος τῆς ψυχῆς σας τὸν προτιμάτε ἀπὸ ἐμέ, αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐξέπληγτε καθόλου. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Γωλτιέρος ;

— Ἄλλοίμονον, παιδί μου... ἐτοιμάσου διὰ μίαν μεγάλην λύπην, ἀφ' οὗ ἀγαπᾶς τόσον πολὺ τὸν φίλον σου... Κ' ἐκεῖνος σὲ ἀγαπᾶ τρυφερώτατα, ἀφ' οὗ

δι' ἀγάπην σου ἐθυσίωσε τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἴσως-ἴσως καὶ τὴν ζωὴν του...

— Τὴν ζωὴν του ; ὦ Θεέ μου ! τί συνέθη, Δέσποινα ;

Τότε ἡ Μαργαρίτα τῷ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν ἀφωσίωσιν τοῦ πιστοῦ ἱπποκόμου, παραδοθέντος ἀντὶ τοῦ κυρίου του.

Ὁ πρῶτον μαθητευόμενος ἤκουε, συντετριμμένος.

— Καὶ τον ἀφίσατε νὰ κάμη τέτοιαν ἀνοησίαν ;

— Ἐπρεπε νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῶν δύο σας, Γκυ μου...

— Καὶ ἐπροτιμήσατε..... ὦ Δέσποινα, ἂν ἤξεύρατε τί ἐκάματε !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ὁ Γωλτιέρος εἶχε παραδοθῇ ἀνευ ἀντιστάσεως, καὶ ἀπήγετο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οὐδὲν ἄλλο συλλογιζόμενος, εἰ μὴ πῶς νὰ παρατείνῃ τὴν παρανόησιν, ἢ ὅποια θὰ ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν τοῦ κυρίου του.

Δυστυχῶς, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ στρατοπέδου, τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα συνήτησε τὸν Ἄρτουελ μετὰ τοῦ Οὔγονετου, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει τώρα πλέον, πιστότερα καὶ ἀπὸ τὴν σκιάν του.

— Κελεποῦρι, αὐθιγὰ Ἄρτουελ ! ἀνέκραξε περιχαρῆς ὁ αξιωματικός· ἂν ἡ κόμησά μας, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὴν πολυχρονίῃ, δὲν εἶνε ἀχάριστη, θὰ με ἀνμείψῃ γιὰ καλά.

— Μὰ τί συμβαίνει ; Ποῖος εἶνε αὐτός ;

— Ὁ ἐπίδοξος κόμης τῆς Φλάνδρας, ὁ ἴδιος !

— Καὶ ποῦ διάβολο τὸν ἐξετρώπωσε; ἠρώτησεν ὁ Ἄρτουελ ἐκπληκτός.

— Εἰς τὴν «Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ», μᾶς εἰδοποίησαν οἱ κατάσκοποι μας, ἐπρέξαμεν ἀμέσως καὶ τον ἐπιάσαμεν.

— Περιέργων ! φαίνεται ὅτι θὰ ἐδραπέταυε πρὸς τῆς θρας... ἐπιθύρισε ὁ Ἄρτουελ, πολὺ ὀλίγον εὐχαραστημένος, διότι ἄλλος ἔδραπε τὸν καρπὸν τῶν κόπων του...

Ὁ Γωλτιέρος, κλίνων τὴν κεφαλὴν, ἀπέκρυπτε τὸ πρόσωπόν του, φοβούμενος μήπως ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ.

Ἄλλ' ὁ Οὔγονετος, τοῦ ὁποῖου τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τὸν εἶχεν ἤδη ἀναγνωρίσει, ἔσυρε τὸν μανδύαν τοῦ ψευδαλιεύς καὶ ἐπέθυρισε :

— Δὲν εἶνε αὐτός !

— Ποῖος λοιπὸν ;

— Εἶνε ὁ φίλος του, ὁ ἱπποκόμος του.

— Ἀλήθεια ;

Ὁ Ἄρτουελ ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν αἰχμάλωτον, τὸν ἠνάγκασε νὰ νυφώσῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ καυχχάσας :

μασίαν ἐσφρησὶν καὶ ἔκαμες λαμπρὸ κυνήγι... μὲ τὴ διαφορά μόνον ποῦ ἐπῆρες τὸν κίνητ' ηρα γι' ἀηδόνι !

— Τί θὰ πῇ αὐτό ;

— Αὐτὸ θὰ πῇ, ὅτι ὁ αἰχμάλωτός σου δὲν εἶνε ὁ Γκυ τῆς Δαμπιέρρης, ἀλλὰ ἓνας ἀπλοῦς ὑπηρέτης του !

Κατὰπληκτος ὁ ὑπολοχαγὸς ἐκύτταξε πότε τὸν ψευδοκόμητα καὶ πότε τὸν ψευδαλιέα, ὁ ὁποῖος ἐμειδία σαρκαστικῶς.

— Παλιόπαιδο ! ἐφέλλισε, τρέμων ἐξ ὀργῆς· μοῦ εἶπες λοιπὸν ψέμματα ; ἔ, μασκαρά ;

— Ἐσῶσα τὸν κύριόν μου, ἀπεκρίθη εὐσταθῶς τὸ παιδίον, καὶ τώρα εἶνε ἐξησφαλισμένος.

— Ὄχι δὰ ἀκόμῃ ! ἀπήτησεν ὁ Ἄρτουελ μὲ βλοσυρὸν βλέμμα. Ἐμένα δὲν με γελοῦν ἔτσι εὐκόλα τὰ μαυρά.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀχωρίστου Οὔγονετου, καὶ ἀφίνων τὸν Γωλτιέρον πλήρη ἀγωνίας περὶ τῆς τύχης τοῦ προσφιλοῦς τοῦ Γκυ.

Ἄλλα δὲν τον ἀφήκην ἤσυχον, νὰ τον συλλογισθῇ ἐπὶ πολὺ. Ὁ ὑπολοχαγὸς, μανιώδης διὰ τὸ πάθημά του, διέταξε τοὺς στρατιώτας του νὰ δέσουν τὸν Γωλτιέρον εἰς ἓν δένδρον καὶ νὰ τον μαστιγώσουν ἀνιλεῶς, μεθ' ὅλας τὰς ἱκεσίας τοῦ δυστυχοῦς παιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροτίμη τὸν θάνατον ἀντὶ τοῦ αἰσχούς τούτου.

Μετὰ τὴν φοβεράν μαστιγώσιν, τὸν ἔλυσαν καὶ τον ἀφήκην ἐκεῖ, αἰμόδουρτον καὶ ἀναίσθητον.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, μικρὸν ἀμάξιον, συρόμενον μετὰ κόπου ἀπὸ κάτισχνον ἱππάρειν, διήρχετο τὸν σκολιὸν δρομίσκον.

Ἐξάρνα τὸ ζῶον ἐσταμάτησεν.

— Ἐμπρός, Δορὴ ! τί ἔπαθες ; ἀνέκραξε μίαν βραχνὴν γυναικείαν φωνή, καὶ συγχρόνως ἀπὸ τὴν θυρίδα ἐπρόβαλε τὸ ἠλιοκάπες καὶ ρυτιδαμένον πρόσωπον τῆς Γωλτιέρας Μάγδας.

Ἄλλ' ὁ Δορὴ δὲν ἐνόει νὰ το κουνήσῃ, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μάγδα ἠτομαζέτο νὰ κάμη χρῆσιν δραστηριωτέρων μέτρων, ὁ χόραξ Μίκας ἀπεπέταξεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της καὶ κατήλθε μὲ κρωγμὴν ἐπὶ τοῦ ἀναίσθητου σώματος τοῦ ἄλλοτε ὑπερασπιστοῦ του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Μάγδα ἀπεφάσισε νὰ πεζεόσῃ.

Ἀναγνωρίσασα τὸν Γωλτιέρον, τὸ ὄχρον πρόσωπον τοῦ ὁποῖου καὶ τοὺς κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρώτιζεν ἡ σελήνη, κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦτο νεκρός. Κατόπι, βεβαιωθείσα ὅτι ἡ καρδία του ἐπαλλεν ἀκόμῃ, τὸν ἐσῆκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, μὲ δύναμιν τὴν ὅποιαν δὲν θὰ ὑπώπταυε κανεὶς, βλέπων τὸ ἐξηντημένον τῆς ἐξωτερικῆς, καὶ τον μετέφερεν εἰς τὸ ἀμάξιον.

— Ὁ Θεὸς σὲ ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μου, χαριτωμένα μου Κόρις ! ἐπιθύρισε

καὶ ἀφ' οὗ εἶσαι υἱὸς τοῦ Γουλιέλμου τῆς Δαμπιέρρης, θὰ πληρώσω συγχρόνως τὸ χρέος μου καὶ πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν πατέρα σου...

Ἐμάστισεν ἰσχυρῶς τὸ ἱππάρειον, τὸ ὁποῖον ἐξεκίνησε μετὰ κόπου. Τὸ ἀμάξιον, ἀτένον καὶ τρίζον, ἐξηφανίσθη βραδέως, ὑπὸ τὸ ὄχρον φῶς τῆς ἡμισελήνου.

Ὁ Γωλτιέρος ἐπάλλαισεν ἐπὶ πολὺ μετὰ τῆς ζωῆς καὶ θανάτου. Τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔχασεν, αἰ πληγαί, τὰς ὅποιας ἔλαβεν, ἢ ταπεινώσει, τὴν ὅποιαν ὕπεστη, ἐπροκάλεσαν ἰσχυρὸν πυρετὸν, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ἐξάντησις μακρὰ καὶ ἀπελπιστικῆ. Κατέκειτο ἄφωνος καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ ἡμέρας.

Ἡ Μάγδα τὸν ἐπεριποιήθη μεστοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν, ἢ ὅποια, εὐτυχῶς, ἐτέθη ὑπὸ ἐπιτυχίας, καὶ ὅταν διασχίσαντες τὴν Καμπανίαν, ἔφθασαν εἰς τὴν Βουργονίαν καὶ ἐσταμάτησαν εἰς τὴν Δαμπιέρρη, τὸ παιδίον ἦτο πλέον ἐκτὸς κινδύνου.

Ἄλλ' εἶχε καταβληθῇ πολὺ σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

[Ἐπιτετα συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΥΜΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ

«Τί θαῦμα ἰσορροπίας !»

«Θάνατος ἐπιβήτω βέβαια, βλέποντες αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Φαντασθεῖτε ἓνα τραπέζι ἐπὶ ἄνω εἰς τὸ τραπέζι, μίαν λάμπα εἰς τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας, ἓνα κρεβάτι· εἰς τὸ σίδερον τῆς κουνουπιέρας, ἓνας ἀθλητὴς· καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ τα κρατῇ εἰς ἰσορροπίαν μὲ τὸ μπαστοῦνι τοῦ ἓως ἀνθρώπου ! ! !

«Τί θαῦμα ἰσορροπίας !» ὁ θάνατος ἐπιβήτω βέβαια, βλέποντες αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Φαντασθεῖτε ἓνα τραπέζι ἐπὶ ἄνω εἰς τὸ τραπέζι, μίαν λάμπα εἰς τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας, ἓνα κρεβάτι· εἰς τὸ σίδερον τῆς κουνουπιέρας, ἓνας ἀθλητὴς· καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ τα κρατῇ εἰς ἰσορροπίαν μὲ τὸ μπαστοῦνι τοῦ ἓως ἀνθρώπου ! ! !

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Και όμως! Το θαύμα της Ισορροπίας δεν είναι παρά αυτή η πολυμερής εικόνα, που βλέπετε εδώ, και την όποιαν... είχαν άφιση ήμισυ της στην άλλη σελίδα ο ζωγράφος μας!!!

ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΧΗ

(Κατά τον Αισώπειον μύθον.)

Τὸ καλοκαίρι ἐδίψασε παραπολύ ἕνας [τράγος, Πούεφαγεν δλόκληρον θυμῆρι δ ἀδηφάγος, Καί σέ πηγάδι ἀπόκρημον, μεγάλο καί [βάθυ Κατέβ' ἡ τόση δίψα του κεῖ-μέσα νά [σβυσθῆ. Μ' ἀφοῦ ἦπτε κ' ἐβάρυνε, τὰ πόδια του [ἀπλώνει Καί νάνεθ' ἐτοῦ πηγαδιοῦ τὰ χεῖλη [ακαρφιώνει, Μά δέν το καταρθώνει. Κι' ἀπελπισμένος, μὴν πνιγῆ, φωνάζει [νά τοῦ δώσουν Βοήθεια, νά τον σώσουν. Περνάει τότε μ' ἀλεπού, καί τρέχοντας, [Γτά χεῖλη Τοῦ πηγαδιοῦ ἐστάθηκε, κ' ἔτσι τοῦ εἶπε ἡ φίλη: «— Ἀμυαλε τράγε μου! μυαλά ἐτήν [κεφαλή σου δν εἶχες Ὅσες ἐτό ὑπογένη σου κρέμονται ἀσ- [πρες τρίχες, Ὅθ' ἐσκεπτόσθουν βέβαια, τόσο βαθειά [πρὶν κατεβῆς, Πῶς ὕστερα τόσο ψηλά δέν θά μπόρουσες νάνεβῆς! »

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΕΙΑΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 129.)

« Ἐκεῖνο τὸ ἥμισυ τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον φωτίζεται, ἔχει ἡμέραν τὸ ἄλλο ἥμισυ, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὴν σκιάν, ἔχει νύκτα, καὶ αὐτὸ βλέπει μικροῦς τοὺς ἄλλους ἀστῆρας τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὅποιοι γίνονται ἀφανεῖς ὅταν ὁ οὐρανὸς φωτίζεται ἀπὸ τὸ μέγα ἄστρον, τοῦ ὁποῖου ἡ λάμψις ἐξαφανίζει τὴν λάμψιν αὐτῶν.

« Ἐνν εἰς καλῶς, αὐτά, τὰ ὁποῖα σοὺ λέγω :

— Ναί, Θεῖα, ἐξήκολούθει.

— Τὸ σημεῖον τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἴμεθα, εὐρίσκειται εἰς τὴν σκιάν κατὰ τὴν ὠραν ταύτην. Ὅθ' ἀπροχώρη ἡσάχως μέχρι τέλους τῆς νυκτὸς, ὁπότε θά φθάσῃ εἰς τὴν γειτνίασιν τοῦ φωτός, καὶ τότε ὁ οὐρανὸς θ' ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί λευκὸς μακρὰν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Τότε εἶνε τὸ γλυκοχάραγμα, τὸ λ υ κ α υ γ ε σ, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα γίνεταί ἀπὸ τὴν σπανίαν λέξιν λ υ κ η, ἡ ὁποία σημαίνει φῶς, ἀμυδρὸν φῶς.

Ἐνῶσφ προχωροῦμεν πρὸς τὸν Ἥλιον, βλέπομεν τὸν οὐρανὸν νὰ χρωματίζεται μὲ ρόδινα χρώματα, τὰ ὁποῖα φερίονται εἰς τὴν γειτνίασιν τοῦ μέρους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔρχεται τὸ φῶς. Τότε εἶνε ἡ ἡ ω σ, ἡ ροδόδακτυλος Ἥως τῆς μυθολογίας.

« Ὅταν φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἄρχεται ἡ ἀληθὴς ἡμέρα, μικρὸν ἀκτινοβολοῦν σημεῖον παρουσιάζεται εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος, καὶ ἐνῶσφ προχωροῦμεν, ἀνέρχεται σιγὰ σιγὰ μεγεθυνόμενον, καὶ ἐπὶ τέλους γίνεταί ἡ φωτοβόλος ἐκείνη σφαῖρα, τὴν ὁποίαν οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουν ἄστρον τῆς ἡμέρας. Τότε εἶνε ἡ ἀ ν α τ ο λ ῆ τ ο ῦ Ἡ λ ῖ ο υ. Πραγματικῶς ὅμως, ὡς βλέπετε, αὐτὸς δέν ἀνατέλλει, ἀφοῦ μένει εἰς τὴν θέσιν του ἀκίνητος.

Ἐξήκολουθοῦντες παρασυρόμενοι ὑπὸ τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἥλιου, βλέπομεν αὐτὸν ἀνερχόμενον, ὑψούμενον εἰς τὸν οὐρανὸν μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν φθάνομεν ἀκριβῶς ἀπέναντί του. Τότε εἶνε ἡ μ ε σ η μ θ ρ ῖ α, ἡ ὠρα δηλαδή κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔχει διαλύσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον δρόμου του, ὁ ὁποῖος εἶνε πραγματικῶς ἰδικὸς μας δρόμος.

« Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀρχίζει νὰ καταβῆναι, διότι ἡμεῖς, ἀφοῦ τὸν ἐφθάσαμεν καὶ τὸν ὑπερέβημεν, ἀρχίζομεν νὰ ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ αὐτὸν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν περιστροφὴν τῆς ἡ Γῆ παραύρει ἡμᾶς εἰς κυκλικὸν δρόμον. Τέλος, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσερχόμεθα εἰς τὸ μέρος τῆς σκιάς, χάνομεν τὸν φανὸν τῆς ἡμέρας, ὁ

ὁποῖος κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ ὁρίζοντος. Τότε εἶνε ἡ δ ὄ σ ι ε τ ο ῦ Ἡ λ ῖ ο υ, ὃχι ὁμοῦ πραγματικῆ δύσεως, ὅπως δέν εἶνε πραγματικῆ οὐδὲ ἡ ἀνατολή.

Οἱ φανοὶ τῆς νυκτὸς ἀνάπτουσι τότε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑπὸ τὰ φαια χρώματα τοῦ ἔσπερινοῦ λ υ κ ο φ ω τ ο ς, τὸ ὁποῖον φερίεται εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἀφίνομεν ὀπισθέν μας, ὅπως τὸ λυκαυγὲς τῆς πρωίας φερίεται εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός, πρὸς τὸ ὁποῖον πηγαίνομεν.

Ο φανὸς τῆς ἡμέρας, οἱ φανοὶ τῆς νυκτὸς, τὰ πάντα μένουσι εἰς τὴν θέσιν των περίτῃ ἡμῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον. Μόνον τὸ μέρος τῆς σφαίρας μας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκόμεθα, ἔκαμε μίαν ἐλόκληρον περιστροφὴν, ἐπειδὴ καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ σημεῖον τοῦτο κεῖται, ἔκαμε μίαν περιστροφὴν περὶ ἑαυτὴν, προχωροῦσα ἐκ δυσμῶν πρὸς νότον καὶ ἀνατολάς κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς κατὰ τὴν νύκτα.

Τὶ λέγεις δι' ὅλα αὐτά ;

— Νομίζω δι' ἐννοῶ. Αὐτὸ μοῦ ὑπεθυμίζει τί εἶδον μίαν φορὰν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία μας ἤρχισε νὰ προχωρῆ, ἐνῶ ἄλλη ἀμαξοστοιχία παραπλευρῶς εἰς τὴν ἰδικήν μας ἔμενον ἀκίνητος. Πάντα τὰ ἀμάξια τῆς ἄλλης ἐφαίνοντο διερχόμενα ἀπὸ ἐμπρὸς μας, ἐνῶ ἐπροχώρει ἡ ἰδική μας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς. Τώρα, ἂν θέλῃς νὰ κάμῃς τὸν κόπον νηκολουθήσης καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀστῆρα ὁποιοῦδήποτε, ὁ ὁποῖος ὅμως νὰ φαίνεται κατὰ τὴν ἑσπέραν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἥλιος φαίνεται κατὰ τὴν πρωίαν, θά ἴδῃς αὐτὸν τὸν ἀστῆρα ν' ἀκολουθεῖ ἀπὸ τὴν ἑσπέραν μέχρι τῆς πρωίας τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν ὁποῖον διέτρεξε ὁ Ἥλιος ἀπὸ τὴν πρωίαν μέχρι τῆς ἑσπέρας· θά ἴδῃς ἐπίσης δι' αὐτὸν καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ἀστῆρες τὸν συνοδεύουν εἰς τὸν δρόμον του καὶ διατηροῦν ἀκριβῶς τὰς μεταξύ των ἀποστάσεις. Ἀναβαίνουν πάντες ὁμοῦ ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ καταβαίνουν ἐπίσης πάντες ὁμοῦ εἰς τὸ δυτικόν.

Ἡ κίνησις αὕτη ἐπροξένησεν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἀστρονόμους τὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία ἔρχεται μόνῃ εἰς τὸν νοῦν τῶν παιθῶν, ὅταν βλέπομεν τὸν οὐρανὸν νὰ κινῆται ὑπεράνω τῆς ἀκινήτου Γῆς· δι' ὃ δηλαδή αὐτὸς στρέφεται καὶ οὐχὶ ἐκείνη. Διὰ τοῦτο ἐθεώρησαν τὸν οὐρανὸν ὡς περιστρεφόμενον θόλον κατεστημένον ἀπὸ χρυσαῦς κάρφια. Ἄλλ' ἐνῶ τὰ παιθία παρατηροῦν ἐπιπολαίως, οἱ ἀστρονόμοι σπουδαζοῦν μετ' ἐπιμονῆς ὅσα παρατηροῦν, καὶ τὰ παρατηροῦν ἐπὶ πολὺ. Καὶ οἱ πλανήτες λοιπὸν ἐκεῖνοι κόσμοι, οἱ πλανή-

ται, οἱ ὅποιοι κινουῦνται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἕνα ἀπλανῆ εἰς τὸν ἄλλον, ἐτάρασσον τὰ πνεύματα τῶν ἀστρονόμων καὶ ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ δέν ἠδυνήθησαν οὐτὸν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν κίνησιν των, ἐδῶρησαν εἰς ἔκαστον ἀπὸ ἕνα διαφανῆ θόλον, ὁ ὁποῖος ἐστρέφετο διὰ λογαριασμὸν ἑκάστου πλανῆτου, καὶ ἔφριε νὰ φαίνωσι ὀπισθεν αὐτοῦ ἀστῆρες, οἱ περιστρεφόμενοι ἐπίσης. Εἰς ἀλεξανδρινὸς ἀστρονόμος, ὀνομαζόμενος Πτολεμαῖος, ἐφαντάσθη τὸν ὄρατον τοῦτον συνδυασμὸν, ὁ ὁποῖος ἐδιδάσκετο εἰς τὰ σχολεῖα· μέχρι τοῦ 15^{ου} αἰῶνος.

Κατὰ τὰ πρώτα ἐτη τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, εἰς ἱερὸς Πολωνός, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο εἰς τὴν ἀστρονομίαν, συνέλαβε τὴν τολμηρὰν σκέψιν ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἄστρον ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, καὶ ἐγράψε περὶ τοῦτου ἐπιτήδες βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδιδάσκεν ὅτι ἡ Γῆ ἀποτελεῖ ἄπλῶς μέρος τῆς συνδίας τῶν πλανητῶν, οἱ ὅποιοι περιστρέφονται, ὁ μὲν ὀπισθεν τοῦ δέ, περὶ τὸν Ἥλιον, τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ δρόμου πάντων τῶν πλανητῶν· καὶ δι' ἀκόμη ὁ μέγιστος αὐτὸς κυκλικὸς χορδὸς τοῦ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξήγησις ἦτο τόσον δύσκολος, εἶνε ὀπτική ἀπάτη, ἡ ὁποία γνωρίζεις τώρα πλέον πῶς φερίεται.

Ἐνθυμοῦ καλῶς τὸ ὄνομα τοῦ τολμητοῦ τοῦτου ἱερέως· ὀνομάζεται Κοπέρνικος. Ὡ, τὸ γνωρίζω. Τὸ εἶδα εἰς παιλίδον ἀτλαντα, μὲ τὸν ὁποῖον διεσκέδαζα στρέφωσι τὰ φύλλα του εἰς τὴν πρώην σελίδα τοῦ ἀτλαντος τοῦτου ὑπῆρχε κοσμογραφικὸς χάρτης, περιέχων δύο εἰκόνας, τὰς ὁποίας δέν ἠδυνάμην καλῶς νὰ ἐννοήσω τότε, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐφερον τοὺς ἐπομέτους τίτλους: Σ Ὑ σ τ η μ α Κ ο π ε ρ ν ῖ κ ο υ, Σ Ὑ σ τ η μ α Π τ ο λ ε μ α ῖ ο υ. Τώρα ἐννοῶ καλῶς τί παρτίων αἱ εἰκόνες ἐκεῖναι.

— Βλέπεις ὅτι εἶνε πάντοτε καλὸν νὰ ζητῆς τις νὰ διδάσκηται. Ὅθ' ὠφεληθῆ ἐκ ταύτου ἐνωρίς ἡ ἀργά.

Ἄλλ' ὡς ἐκινεῖσθωμεν εἰς τὸν Κοπέρνικον· εἶνε ἀληθὲς ὅτι αὐτὸς ἐπανελάβε γνώμην, τὴν ὁποίαν ἐδίδαττε πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ὁ πρόγονός μας, ὁ ἐκ Σάμου φιλόσοφος Πυθαγόρας, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις πολὺ καλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πυθαγόρειον πίνακα. Ἄλλὰ περὶ τῆς γνώμης ταύτης δέν ἐγένετο πλέον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου οὐδὲ ὁ παραμικρὸς λόγος· διότι ἡ γνώμη τοῦ Πυθαγόρα ἀντέκειτο εἰς πάντα ὅσα κοινῶς ἐπιστεύοντο, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰπῇ τί περὶ αὐτῆς· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς ἐφοβεῖτο διὰ τοῦτο ἐμελέτα τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδασκε τὴν γνώμην του, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν τυπογράφον μόλις τὴν τε-

λευταίαν στιγμὴν, τόσον ἀργά, ὥστε τὸ πρῶτον ἀντίτυπον ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας του τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του ἀκριβῶς, τὴν 23ην Μαΐου 1543.

— Δέν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ φοβῆται ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

— Τοῦτο καὶ ἐκεῖνος ἠθέλεν. Ἄλλὰ καὶ οἱ ἑμελέτησαν τὸ βιβλίον τοῦ Κοπέρνικου, δέν ἐτόλμησαν νὰ κάμουν θόρυβον μὲ αὐτό. Ἐξηκολούθησαν, φρονίμως ποιοῦντες, νὰ κρύπτονται ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Πτολεμαῖου. Μόλις μετὰ ἑκατὸν ἔτη, κατὰ τὸ 1632, ὁ ἐνδοξὸς ἰταλὸς Γαλιλαῖος, ὅτε πλέον ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ σταδίου, ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἐπὶ τέλους ὁ καιρὸς νὰ γίνῃ φανερὰ αὐτὸς ὁ ὑπέρμαχος τοῦ νέου συστήματος· ἀλλ' ὑπέφερε δι' αὐτὸ τὸ τόλμημα. Κατηγορηθεὶς ὡς προβάλλων ἱερὰς πεποιθήσεις, ἤχθη πρὸ τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἠναγκάσθη μὲν ἐκεῖ νὰ ἀπαρνηθῆ γονυπετῆς τὴν πλάνην του, κατεδικάσθη ὅμως καὶ εἰς κράτησιν κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του.

— Ἄλλ' αὐτὸ δέν ἠμπόδισε τὴν Γῆν νὰ κινήται.

— Εἶπες ἀκριβῶς τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν λέγουσι ὅτι μετεχειρίσθη· λέγουσι δηλαδή, ὅτι ἐγεθῆς μετὰ τὴν ἐξομωσίην του, ἐκτόκησε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδὸς του καὶ εἶπε· κ α ἰ ὀ μ ω ς κ ι ν ε ῖ τ α ἰ. Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν τὸ ἐφάναξεν οὕτως ὥστε οἱ δικασταὶ του νὰ τὸ ἀκούσουν, καθ' ὅσον δέν ἐχωράτερον. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὅλος ὁ κόσμος κατενόησε τὴν ἀλήθειαν τοῦ συστήματος τοῦ Κοπέρνικου, καὶ τώρα ἀδύνατον εἶνε ν' ἀναγκάσουν τινὰ ν' ἀπαρνηθῆ αὐτό, ἀφοῦ πάσαι αἱ ἀνακαλύψεις αἱ γενόμεναι ἔκτοτε, κατέστησαν αὐτὰ ἀπρόσβλητον.

Ἄρχεται ὅμως εἶνε αὐτά διὰ σήμερον, ἀγαπητέ μου Κώστα. Ἀβρίον θά σοῦ εἰπῶ δι' αὐτὰς τὰς ἀνακαλύψεις καὶ θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν ἰδικὸν μας κόσμον, τὸν κόσμον τοῦ Ἥλιου. Καὶ τότε θά ἐπανεύρωμεν πάλιν τὸν Γαλιλαῖον, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἤρχισαν αἱ σπουδαῖαι αὐταὶ ἀνακαλύψεις. Τότε θά ἴδῃς διατὶ ὀνόμασα πρὸ ὀλίγου τὸν Γαλιλαῖον ἐνδοξον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΑΙ ΦΑΕΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.— ΟΙ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

« Νίτσα μου, θά μοῦ εἶπες σήμερον διὰ τὸν Γαλιλαῖον. Πόσον ἐνδοξον εἶνε δι' αὐτὸν, δι' αὐτὸς συνετέλεσε νὰ παραδειχθῇ ὁ κόσμος ὀλόκληρος, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἄστρον, τὸ ὁποῖον περιστρέφεται περὶ ἑαυτὸ! Τί ἀράγε νὰ χρεωστῆ ἡ ἀστρονομία εἰς τὸν Γαλιλαῖον ;

— Ἐν πρώτοις δύο μεγάλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ σοῦ ἐξηγήσω σήμερον· ἀλλ' ἀκουσέ τα τώρα, μάθε

τά, καὶ τὴν ἐξηγήσιν των ἀργότερον ἐνοεῖς. Ὅταν ὁ Νεύτων ἔκαμε τὸν περίφημον ἐκείνον λογαριασμὸν καὶ εὗρεν ὅτι ἡ Σελήνη πίπτει ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐγνωρίζε κάποιον νόμον, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον πίπτουσι τὰ σώματα· ἄλλ' αὐτὸν τὸν νόμον εἶχεν εὗρη ὁ Γαλιλαῖος. Ὁ ἴδιος Γαλιλαῖος εὗρεν ἐπίσης τὸν νόμον τοῦ ἐκκεντροῦς. Εἰς τὰ μεγάλα ὠρολόγια ἐκείνο τὸ φακοειδὲς σῶμα, τὸ ὁποῖον πηγαινοέρχεται, ὀνομάζεται ἐκκενρὸς. Εἶνε δὲ πολὺ χροῖσμα αὐτὰ τὰ ὠρολόγια διότι μὲ αὐτὰ οἱ σημερινοὶ ἀστρονόμοι μετροῦν τὸν χρόνον εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δέν κατώρθωναν οἱ παλαιοί. Ἄλλὰ δέν πρόκειται περὶ αὐτῶν σήμερον.

Σοῦ ἔλεγα χθές, ὅτι τὸ θέαμα τοῦ οὐρανοῦ ἦτο διὰ τοὺς πρώτους ἀστρονόμους τὸ αὐτὸ μὲ τὸ σημερινόν, ὅπως τὸ βλέπετε τώρα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.

(Ἐπεται συνέχεια.) [J. Macé] A. E. ΔΙΑΣΤΑΣΙΑΣ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ (*) ΜΕΓΙΜΠΕΑ ΤΑΛΙΑΦΕΡΡΟ Η ΜΙΚΡΑ ΗΘΟΠΙΟΣ

Ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐπώνυμόν της, ἡ Μίμπελ (Mabel= Ἑρασμία) Ταλιαφέρρο κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν· ἀλλ' ἐγεννήθη καὶ ἀνετροφή εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ εἶνε τελεία Ἀμερικανίς.

Ἡ μικρά, ἡ μέλις ἑυδεκαετίης αὐτῆς ἠθοποιῶς, εἶνε βέβαια ἀπὸ τὰ ἐνδοξότερα ἐκ τῶν Ἐνδοξῶν Παίδων, διὰ τὰ ὁποῖα σὰς ὠμίλησα ἕως τώρα. Συγκαταλέγεται ἡδὴ μεταξύ τῶν ἀστέρων τῆς Ἀμερικανικῆς σκηπῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἠθοποιούς πρώτης τάξεως, — ὡς τὴν Μὼδ Ἀδαμ, τὴν Ἰουλίαν Μαρλή, τὸν Ἰακώβον Χέρου, κτλ. — καὶ ἂν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ μόνη δόξα εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξαργυρόνεται τοῖς μετρητοῖς, διὰ τὰ ἐννοήσετε πόσον ἐνδοξὸς εἶνε ἡ Ταλιαφέρρο, ἀρκεῖ νὰ σας εἰπῶ ὅτι σήμερον κερδίζει 75 δολλάρια τὴν ἐβδομάδα, δηλαδή 1200 φράγκα τὸν μῆνα! Καὶ εἵμπορεῖ νὰ καυχᾶται, δι' αὐτὸν μέγιστος μισθὸς δέν ἐδόθη ποτε εἰς κανὲν ἄλλο παιδίον τοῦ κόσμου.

Ἐνωεῖται, δι' αὐτὸν εἰργάσθη καὶ πολὺ ἐκοπίασεν, ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρῶτον αὐτὸν σταθμὸν τῆς ἐπιτυχίας, ὁ ὁποῖος βέβαια δέν θά εἶνε ὁ τελευταῖος. « Ἐως τώρα ἔχει λάθῃ μέρους εἰς κεντήκοντα τουλάχιστον βιβλία ἔργα. Οὐτε μεγάλα τὴν ἡλικίαν ἠθοποιοὶ δέν ἔχουν παίξῃ τόσῳ πολλοὺς ρόλους! Ἄλλ' ἡ Ταλιαφέρρο ἤρχισε νὰ παριστάνῃ ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς. Ἦτο τριῶν μόλις ἐτῶν,

(*) Πολλὰ βιογραφεῖα « Ἐνδοξῶν Παίδων » ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν περιουδὸν τόμον τῆς « Διαστάσεως τῶν Παίδων ».

δταν έπωτοπαρουσιάσθη εις την σκηνήν, και τεσσάρων ετών υπεδύθη το πρόσωπον τυφλού παιδίου εις κάποιον δρόμα, μετά μεγάλης έπιτυχίας. Η ευκνησία του ώραιου της προσώπου, επί του έποίου ηξέυρει να ποτυπώνη όλας τας εκφράσεις, — ή έλευθερία, με την οποίαν βαδίζει και χειρονομεί επί της σκηνης, — ή ευτροφία της φωνής της και ή ποιικιλία των τόνων, τούς όποιους λαμβάνει πάντοτε καταλλήλως, — όλα αυτά εξ αρχής έκαμαν μεγάλην εντύπωσιν. Άλλ' ή μεγαλύτερα της έπιτυχίας ήτο ο ρόλος της Έσθής, τον όποιον έπαιξε τελευταίως εις το δράμα «Zangwill play». Η υπόκρισις της ήτο θαυμασίως φυσική, ζωηρά, ευφυνής, και έπροκάλεσεν άλληλοδιδασχώς τα δάκρυα και τούς γέλωτας του άκροατηρίου. Όλοι αι άμερικανικοί έφημερίδες έγέμισαν από εγκώμια και βιογραφίας της ένδεκαεταύς καλλιτέχνιδος, και από την έπιούσαν της άλημονήτου εκείνης παραστάσεως, ή Μείμπελ Ταλιαφέρρο έλαβε θέσιν μεταξύ των πλέον διακεκριμένων ήθοποιών της πατρίδος της.

Μείμπελ Ταλιαφέρρο.

Η εκών, την οποίαν σάς παρουσιάζει σήμερα ή «Διάπλασις», έλήφθη από μεγάλην φωτογραφίαν καλλιτεχνικού έργου γαστηρίου, το έποιον εκδίδει προς πώλησιν τας εικόνας μόνον των ένδόξων συγγραφέων, ποιητών και καλλιτεχνών. Είνε και τουτο έν δείγμα της φήμης, της όποίας άπολαύει ή Μείμπελ Ταλιαφέρρο. Βλέπετε πόσον είνε ώραία ή μικρά ήθοποιός. Λέγουν ότι το πρόσωπόν της έχει τύπον Παναγίας. Οι όφθαλμοί της είνε ζωηροί γαλανοί, και τα μαλλιά της καστανά άνοιχτά. Η ιδιοσυγκρασία της υπενθυμίζει πολύ την ιδιοσυγκρασίαν της Έλεονώρας Δούζε, της μεγάλης ιταλίδος τραγωδού, της έν μέρει συμπολιτίδος της Ταλιαφέρρο, ή όποία πολύ έπιθυμεί να την φθάση. Διότι σημειώσατε, ότι ή φιλοδοξία της μικράς ήθοποιού δέν έχει όρια, (μολονότι είνε φιλοδοξία πολύ δικαιολογημένη.) Πότε θέλει να γίνη Δούζε, πότε θέλει να αναδειχθή Γουλιέλμα Μαργλη, — και φαίνεται ότι την ήθοποιόν αυτήν θαυμάζει περισσότερο από κάθε άλλην, — πότε ζηλεύει δόξαν Μωδ Άδαμς, (άν και ο κόσμος την ονομάζει από τώρα «μικράν Άδαμς») και πότε όνειροπολεί να γίνη ή Σάρρα Βερνάρ της Άμερικης. Αυτά είνε αι άνώτεροι φιλοδοξίες της, ή πλησιεστερά της είνε να πάσχη πλέον να παίζη παιδικούς ρόλους, και να υποδυθή την Γουλιέτταν εις το δράμα του Σαίξ-

πηρ «Ρωμύος και Γουλιέττα.» Και θά το κάμη, μόλις φθάση εις την ήλικίαν, την όποιαν είχαν ή ήρωίς αυτή του Σαίξπηρ, δηλαδή μόλις γίνη δεκαέξ έτών. Γούτο βεβαίως δέν θά λογιόσθη τόλμημα, άνωτερον της ήλικίας της.

Ζωηρά και ευθυμος, όπως τα περισσότερα κοράσια της ήλικίας της, είνε συγγρόνως άπλη, έπιφυλακτική και γλυκύτα. Κανέναν δέν πιέζει με το βάρος της προώρου της φήμης, ούτε εμπιστεύεται εις τον χαλένα τα τόλμηρα όνειρά της. Είς το σχολείον δέν εφοίτησε παρά μόνον δι' έν έτος λογαριάζει όμως να υπάγη πάλιν εις το σχολείον

πηρ «Ρωμύος και Γουλιέττα.» Και θά το κάμη, μόλις φθάση εις την ήλικίαν, την όποιαν είχαν ή ήρωίς αυτή του Σαίξπηρ, δηλαδή μόλις γίνη δεκαέξ έτών. Γούτο βεβαίως δέν θά λογιόσθη τόλμημα, άνωτερον της ήλικίας της.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΞΕΠΑΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[Κάθε πού εγγράφονται 40 νέοι συνδρομητάι δια του Ξεσπαθώματος, εκδίδεται και έν φύλλον «Διαπλάσεως» δ ω δ ε κ α σ ε λ ι δ ο υ, άντι του συνήθους έκτασελίδου. Είς πάντα ξεσπαθώνοντα, εκτός του Δώρου, άπονέμονται και τόσα Εύσημα [Ε] όσοι είνε οι ύπ' αυτού εγγραφέντες νέοι συνδρομητάι.]

Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ
(Οι 40 του παρόντος δ' δωδεκασελίδου φύλλου)

Κατωρίθα (έξεπαθώσε και ενέγραψαν 1 συνδρομητήν) Άρχαία Σπάρτη (2), Χαρικήλα Εύαγγελιστού (1), Ιωάννης Ν. Φαρμακίδης (1) Κυριάκος Πιπίνος (1), Όθυσσέας Ίθακίσιος (1), Θεραπειάς των Μουσών (1), Ναυτοπούλα της Άνθρου (1), Φηνοπωρινή Νύξ (2), Κεραυνός (1), Πατριός Βαρκάρης (1), Άρροδίη Παναδροπούλου (1), Χρυσή Δ. Ματρόδου (2), Αϊνύλιος Χ. Καρούσιος (1), Άπόγονος του Χάση (5) Μ. Σ. Αύγερινός (1), Κωνσταντίνος Μ. Φωτίου (1), Ι. Κ. Θαναουλόπουλος (1), Ρομαντική Κορδία (1), Τηρεύς (5) Φλοίσθος του Εύζείνου (1), Αμαρύλλης (2), Ναυσικά Καλοθέρας (1) Σύλλογος «Πρόδοσι» δι' Ιπποδαμείας Παπαδοπούλου (1), Γεώργιος «Αθ. Κρίκος (1), Π. Κ. Σκουρολόπουλος (1), Ίριγιένια Χατζηπέτρου (1) Συνεταιρισμός Σάδνης δια της Λύρας του Άρλου: (1). — Τό όλον 40, και μετά των προηγουμένων δελτιών 160.

Υ. Γ. Εκτός των άνωτέρω, έχουν έγγραφη μέχρι σήμερα δια του Ξεσπαθώματος και άλλοι 25 νέοι συνδρομητάι. Όσοτε λείπουν μόνον 15, δια να έχωμεν και πεμπτον φυλλάδιον δωδεκασελίδου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η άδελφή του Έλέφαντος Γολιάθ, άναγινώσκουσα μίαν έφημερίδα, τον έρωτά :
— Τι θά πη «άπόθε τα θέατρον άργεί ;»
— Τόσο δέν καταλαβαίνεις ; Νά, άπόθε θά τελειώση άργά, άκάντ' ο Έλέφας Γολιάθ.
Εστίλη από του Αεσούλου Ρόδου

Τας παραμονάς του Πάσχα, ο Έπιστάτης ένός σχολείου, ύπειθυμικόν έαυτον εις τούς μαθητάς, εύχεται :
— Καλές κολυμβές, παιδιά !
Και ο μικρός Νάσιος :
— Δέν λές καλά παντάρα τουλάχιστον ;
Εστίλη από του Φάρη της Ήφρας

Ο Κουφιονεραλάκης, άναγινώσκων την περιγραφην πυρκαϊάς θεάτρον, άναρωτεί :
— Τάχασαν και οι χρονογράφοι ! Πότε λέγουν το άθέατρον της πυρκαϊάς και πότε « ή πυρκαϊά του θεάτρον ; !
Εστίλη από του Μικρού Αδριανού [Ε]

Ένας Εύζωνος προς τον μικρόν Τωτόν :
— Ψι ! Ψι ! χαρισέ μου τ'ονόμα σου.
Και ο Τωτός, τρομαγμένος :
— Νά σου το χαρίσω ; Κ' έγώ τότε τι όνομα θά έχω ;
Εστίλη από της Τσιγγαίλας

Ο πατήρ της Άρετικής Μούσης έρωτά τον καθηγητή της πως αγινάει εις την Γεωγραφίαν.
— Πολύ καλά, άπαντ' ο Καθηγητής είνε από τας πρωτεούσας.
— Και τίνας νομού, κύριε καθηγητά ; έρωτά ή Άρετική Μούσα.
Εστίλη από της Βίβης Γ. Ίγγρηλ

ΔΙΑΠΛΑΣΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΓΑΛΗ κίνησις Μικρών Μουσικών αυτός τας ημέρας. Ποτέ δέν ηγοράσθησαν τόσα, ποτέ δέν έσωρεύθησαν τόσαι προτάσεις, ποτέ δέν έκέφασαν τόσα τετράδια από το γραφείο μου. Η άναγκασμένη όρεσις θάβηκα εις την ώραιάν εκείνην συλλογήν άπενήσεως, την όποιαν έδημοσίευσαν εις το 14ον φυλλάδιον. Από τότε τα τετράδια γράφονται έπιμελεστερα, ευφύτεστερα, έλαθον δε άγορητή να ζητήσουν άνταλλαγάς και πολλοί από εκείνους οι όποιοι ουδέποτε άντηλάσσουν και ήγνόουν τι είνε τα Μικρά Μουσικά.

Έχω όμως να κάμω μίαν παρατήρησις : Ένεκα του μικρού μας χώρου, δέν ήμπορώ να δημοσιεύω παρά μόνον τρεΐς προτάσεις του καθενός εις έκαστον φύλλον, και πάλιν όχι όλον, αλλά των πρώτων κατά σειράν, έως το συμπληρωθή ή στήλη. την όποιαν διαθέτω καθ' έδδομδα δια τας προτάσεις. Τών λοιπών αναβαλλόμεναν δια το προσέχει. Τώρα πολλοί μου γράφουν δύο και τρεΐς φορές την έδδομδα, και κάθε επιστολή των περιέχει από πέντε και από δέκα και από περισσότερας άκμης προτάσεις. Μ. Μουσικών ! Τι γίνεται λοιπόν αυτό το πλήθος των προτάσεων ; Παραλείπεται και ανάγκη. Και το λέγω, δια να το ήξούρου δια και να μη παραπονούνται. Μόνον τρεΐς προτάσεις την έδδομδα δικαιούται έκαστος να δημοσιεύη. Βεβαίως μία επιστολή εμπορεί να περιέχη και περισσότερας, και τότε τας δημοσιεύει άλλην κατ' έλιγόν. Άλλά πριν δημοσιευθούν αι προτάσεις, τας όποιας έστειλεν ήδη, ο Έδω συνδρομητής δέν πρέπει να στέλλη και άλλας, διότι τότε πλέον φάνομεν εις το άπρόωρητον.

Άδρα της Κερκύρας [ΕΕ] δια την ώραιότατην επιστολήν, ή όποία πολύ μ' ευχαρίστησε δια τα περί Αγίου Σπυριδώνος. Σ' ευχαριστώ θερμώς δια το φυλλάδιον πού μου έστειλες από το λαβάνον του Αγίου, και το όποιον ή Κυρά Μάρθα έφύλαξε με τόσον εύλαβειαν μεταξύ των ίδιων της κειμήλιον. Έπίσης και ή Κική σ' ευχαριστεί πολύ δια το γραμματικόμα. Αι λύσεις περί έν έρωτός, θεωρούνται ως όρθαι. Ός προς την Πρωτοκρινίδην, και να θέλω του χρόνου δέν θά ήμπορώ να σας γελάσω, διότι, ευτυχώς ή δυστυχώς, ή πρωτοκρινίς του 1901 δέν θά πάση Σίββαστον... Νά με γελάσετε λοιπόν σεις.

Τσουχτερό Άγκάθι [Ε] κ' έγώ θά λυτηρώ άν μιλής έπισω, αλλά δέν το πιστεύω, διότι γνωρίζω την θέλησιν σου και την φιλοτιμίαν σου. Σου έστειλα τ'α δεκαέξ φύλλα, τα όποια έχ'ή τήσες.

Κραλία Μασσαί, έπνευσαν τα μάτια μου έως να διαθέσω δύο σου τετράδια Μ. Μουσικών πού μου έστειλες τώρα τελευταίως, γραμμένα με κληκνην μέλανη. Θα κενόσουν και τα βικά σου, αν έτακοιουθήσας να γράψης πάντοτε με τέ τοιο άνθυγιεινόν χρώμα.

Με μεγάλην μου χαράν, Νύμφη του Διγαίου, έλαθα επιστολήν σου, έν ό ένόμισα πλέον ότι με είχες λημονήση. Νά σου είπω την αλήθειαν όσον ποτέ δέν υπέθετα ότι θα με άρνεες ένεκα όριου ήλικίας. Έχω πλῆθος συνδρομητίας πολύ μεγαλητέρας από σε, ή όποία εΐσαι μόνον δεκαέξ έτών.

Μούσα του Κοροθ [Ε] γράφεις με τόσον άπέλειαν, ώστε λυποῦμαι πού δέν μου γράφεις συχνότερα. Σήμεραν έγκρινω ψευδώνυμον της άδελφής σου. Ναι, ή Χρυσή Ματρόδου είνε συνδρομητρια μου, και την ένθυμίζωμαι, δ.δ.κ' εκείνη μ' ένθυμείται πολύ (βλέπε και ξεσπαθώμα.)

Μά νομίζω, αγαπητή μου Άνυσία Κουβίλου, ότι είχες άλλους ψευδώνυμον. Δέν ένθυμείται ; Άν έννοης να το άλλήθης, — άν και φρονώ, ότι κατά(ιστερον είνε να το διατηρήσας, διότι εΐσαι γνωστή με αυτό, — πρέπει να συμμορφώθης με τον Κανονισμόν.

Ίπκότη της Έριθός Οΐελας, [Ε] δια την

ώραίαν περιγραφην της αρχαιολογικής έκδρομής. Πολύ, πολύ λυπηρόν το άλλο πού μου γράφεις περί των φωτογραφιών... Κ' έγώ δέν ήξουρω τι να κάμω. Ποτέ δέν θά ήπίστευα ότι θα εύρίσκοντο φίλοι μου ίκανοί να με άπατήσουν κατά τοιοῦτον τρόπον ! Λυπηρότατον, μέχρις άπελπίστας.

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι, μετά χάρις εις την Άλληλογραφίαν μου και τους Διαγονισμούς μου τους νέους μου φίλους : Κρητισκούλαν (Κ. Μ. αυτό έξέλετα εμπρός λοιπόν, να βράσης.) Ίνδ (Α. Β. αυτό το ψευδώνυμον σου εκλέγω) και δι' τας άδελφάς σου τα έπομένα : Άρτεγγίτην και Ίσσηλην, Α. και Α. Β.) Κεραλληνιακίαν Έλατον (αυτό έγκρινω, και χωρίς αρχική κατά την παραγωγήσαν σου) Ροσσάρι (Σ. Κ. απ' έσα έπρόστινες, μόνον αυτό ήσο έλευθερον) φαντάσου την χαράν μου, όταν είδα ότι ύστερα από τον Θεόν και τους Ρουτς σου, αγαπή : έμέ.) Ώραιαν Λευκάδα (Μ. Χ. σου έγκρινω το προτιμώμενον φίλητά μου την άδελφήν σου) Μικρό Γισλί (Ε. Σ. αυτό προτιμώ ή χάρτης των Αύσεων τιμάται φρ. 1. δια τα λοιπά, σε παραπέμπω εις τον Όληγον. φυλλάδιον 1-3 έ. κ.) και Χρυσόθρ Πέλεκον (Ν. Ο. έστειλα.)

Άσπασμοί, Πληροφορία : Η Ρομηλία Ν. Ζορμπά περιμένει το όνομα του Άγγέλου της Άγάπης, ό όποιος τη θά ύπεσχήθη, παρακαλεί δε την Έλένη Ν. Καραπούλου να τη γράψη το ψευδώνυμόν της : — ή Έλεμριτής Φιλία ζητεί τάρχηά του Ναυτάρου Οθρλιχερλή και το όνομα του Πατριού Βαρκάρη. — ο Νεαρός Μουσικός : χαριετ' το Ιουστεφ' Άσιν — ή Άδρα της Κερκύρας ζητεί τάρχηά και την διαμονήν της Μερεξεδίνιας και του Ίατρον των Συνδρομητών — ο Νεαρός Ζωγράφος αντισπάσκει τον θαλασσινόν Ζωγράφον — ο Ταρταρίτος της Ταρσκήνης άσπάζεται τους έταδύλους του Ίάκωβον και Γεώργιον Δεκάριστον — το Μουσικόν Ψευδώνυμον χαριετ' την Λάτριδα των Άνθων. — ή Άπότομος Άκχη άσπάζεται το Κόκκινο Σκουφάκι και πληροφορεί την Καρδερβιαν δι τάρχηά της είνε Μ. Μ. Χ. — ο Δοξίας ζητεί τ'ονομα της Ναυαρχίδος του Πόρον δι' άνταλλαγής Μ. Μουσικών. — ο Δεσοτάρλις ζητεί τάρχηά της Φηνοπωρινής Νυκτός — ή Σμυρνηπόυλα έρωτά τον Κόδρον πως έννοει το στοιχημα περί Άθρόν Βραβείου ; Στοιχηματίξει δει θά το πάρη φίτος αυτή ; και άν το πάρη, δέχεται να πληρώση μίαν συνδρομήν της Διαπλάσεως δια το 901 ; — ή Χαριτωμένη Μουρίσα άσπάζεται την Κυματίουσαν Θάλασαν — ή Μερεξεδίνια άσπάζεται την Κρυσίζουσαν Κεφαλήν και Ώραιαν Κερκυραν, δέχεται δε την ύπό της Ρομαντικής Καρδίας προταθειον άλληλογραφίαν — ή Μούσα Θάλετα άσπάζεται τας άδελφάς Πεσαλά και άναμένει επιστολήν των. — ή Μούσα του Κοροθ άσπάζεται την Προγκίτισσαν του Άχρηθ — ή Τρυφώνα άσπάζεται την Ένδοξον Φαριανήν και την Έλαίαν της Λευκάδος, συλλυπητάει δε τα άτυχη άδελφία Καθβαδία δια τον θάνατον του πολυτιμου πατρός των Άποστόλου Καθβαδία (ας δέχουην και το δικαίον μου θερμάτα συλλυπητήρια.) — ή Ίππότης της Έρυθρός Οΐελας ζητεί άλληλογραφίαν με τον Φιλάγγλον Έλληνα, του όποιου συμμερίζεται τα αισθήματα — ή Κόνυχής Θρητή άσπάζεται το Τι με μέλει και ζητεί τάρχηά της Ρωσικής Καρμύδας — ή Άνθώλις της Βερώνης ζητεί τάρχηά του Κρίνον του Κάμπον — ή Άρετική Μούσα έπιθυμεί να γνωρισθί με την Οδωριανήν Αναστασοπούλου, ζητεί δε τάρχηά του Φαριού της Ήφρας.

Μικρά Μουσικά έπιθυμούν να νταλλάξουν : ή Καταρομύλλη με την Ίριδα και την Πάλλουσαν Καρδίαν — ή Αμαρύλλης με την Θελλάν, Νεαρόν Ζωγράφον και Όρφέα. — ο Δεσοτάρλις με το Τριψύ-

λι, Κούλαν Γ. Άλεξάνδρου και Βασιλέα του Κατέργου — ο Άδελ με την Ρομαντικήν Καρδίαν — ή Φάρη της Ήφρας με τον Φραγκλίνον, Άγγορολογώτατον και Μουσικήν δη — ή Καρδία υπό Ήεραν με Όλβιν τον Γριπία, Άστέρα του Βέγα και Πικραμένην Καρδουλαν — ο Δοξίας με την Σαλωνικήν Έλεήν, Πατριόν Βαρκάρην και Γλυκέραν Έλλάδα. — ή Έλεμριτής Φιλία με τον Ναυτοπούλα, Έλληνικόν Αίθθημα, και Ταπεινόν Ίον — το Μέλι του Τριπτεθ με την Μαριαν Λεβίδου, Κόρην της Έλλάδος και Έθνικόν Τυμωρ — ή Μοσχοαναθρεμμένη με την Χρυσομάλλοισσαν, Άγγορολογώτατον και Λεωνικότα Κεράσι — το Μερεξεδίνιο Μπουκετάκι με τον Άδελφόν της Ταύγίτης — ο Φασουλάκης με τον Κουκούλιν, Μεσολογγιάκι και Κρίνον του Κάμπον — αι Άνδαλουσαι Καλλογαί με τον Μυστηριώδη, Πιτ-Νικ και Ήθοποιόν Κήν — ο Τάκης Ι. Δεσφύρος με τ'ονομα Πικιώνη, Δημ. Βίτσαρην και Άν. Μελετόπουλον — ο Τριανταφυλλένιος Κάμπας με Όλβιν τον Γριπία, Μερεξεδίνιαν και Άρρογαν Συρίκιαν — το Ξεφρον Νέρος με την Σμυρνηπούλου, Ιατρον των Συνδρομητών και Γουλιέλμον Τέλλον — ή Βασίλις της Ερμιου με την Μαριαν Μ. Θεοτότη, Έλένην Καραπασάου, και Άρχιναύαρχον Εύρυδιάνην — ο Απόγονος του Νέστορος με το Ταπεινόν Ίον, Πατριόν και Κόδρον — ή Κόρη του Σερβάνος με τον Ναυαρχον της Βαρέλας, Ρεβέρτον Γυσκάρδον και Νευρόσπαστον — ή Αποπύσσα Έλπις με τον Κομητην του 99, Έλπίουρα και Χρυσοκόρον Πακτολιόν — ή Ροδωφισμένη Άσος με την Μερεξεδίνια, Λαφροστωγη Ναυαρχον και Οδξανθεος Κεράιδος — το Ιαριτωμένο Σελιδονάκι με το Μαγευμένο Λάσο: — ή Διχίωμος Φούκια με την Ίθικιον Νήσον, Μαριαν Κυριακοπούλου και Άστέρα του Βέγα — ή Βοσκοπούλα της Δίρρης με την Βοσκοπούλα των Άγρόφων, Βλαχουπούλαν και Ποιμενικήν Ράδδον — ή Λιοντοσκπή Δίρρη με τον Άστέρα του Βέγα, Περγόν της Έρμού και Φ. Λέρημον Ίον — το Ίλι-Ίλκ με την Βασιλέα της Έρμού, Ήλιον της Άγής και Μαριάν του Κύριπον — ή Ένδοξος Φαριανή με την Λιακήν Μαργαρίταν, Άνν Ροτρίγον και Μούσαν του Λορού — ή Ροδοστροφωμένη Άνοιξ με την Κόρην του Βουναύ, Κυματίουσαν Θάλασαν και Μαγευμένον Λάσο: — το Έλληνικόν Έδαφος με την Πικραμένην Καρδουλαν και Σοκολήν Α. Κίλλαν. — ο Άπρόγνος του Χάση με τον Μαγευμένον Άλβιν — το Πηγήν της Έρμού με τον Άγροπον Φάρον, Άρρογόν Σαπονάχην και Νικόλαον Αίβαν — ή Φουσκοθαλασσιά με τον Μικρόν Τριαντιστήν, Καλιος Ώρισος και Ποιμενικήν Ράδδον — το Δίγατον Πέλαγος με την Ποιμενίδα της Δίρρης, Έδδοξόν Όρίζοντα και Μερεξεδίνιο Μπουκετάκι — ο Όθυσσέας ο Ίθακίσιος με την Χαλκιδικήν Νύκτα — ή Ήανθη Έλληνοπούλα με την Μούσαν — ο Ναυτοπάς με τον Γουλιέλμον Τέλλον, Λιακήν Μαργαρίταν και Καλλίφωνον Άρσκακιάδα — ή Γλυκέρα Καρδία με την Έλληνοπούλαν, Μοσχοαναθρεμμένην και Δίγναιαν Άθηναν.

Από ένα γλυκό φίλκκι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της : Πτερόποδα Έρμήν (δια τας Άσκήσεις, — έδ' τον Όληγον του Συνδρομητου) το Παίδιον Πνεύμα θά δημοσιεύη με την σειράν του) Καλιος Ώρισος (δέν έχεις καμμίαν ύποχρίωσιν να είπης τ'α αρχικά σου, ούτε να δώσης λόγον μετά την άνταλλαγήν, κάμε δ, τι θέλγς.) Νεαρόν Μουσικόν (έκαστον τετράδιον πρέπει να το συνοδύης με δεκάλεπτον γραμματικόμα και δι καμμίαν πέντάλεπτον δέν είδες τον Κανονισμόν.)

Κανακισίας (ναί) **Αυτοκράτειραν Ξυδοκίαν** (βεβαίως είνε τὸ ἴδιον εἰς τὸ σπῆτι, καὶ κάποτε καλλιτέραν· συγκαίρω τὴν διδασκαλίαν σου, δίδει δὲ ἔχει λομπρὰ μαθητρίαν, ἀπ' οὗ αὐτὴ περὶ σπουδαιότερα εἶνε συνδρομητρίσι μου) **Νεαρὸν Ζωγράφον** ([Ε] ἐνοχλητικός; μὲ αὐτὰ τὰ ὠραία γραμματικά, τὰ στολισμένα μὲ ζωγραφίαν καὶ μὲ ἀρχικά; καλὸ τί λές; ναί, μου ἔρεσε πολὺ ἡ Γυμναστικὴ εἰς τὸ Στάδιον, καὶ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀπαλλίου, ὁ Ἀναγίας θὰ γράψῃ πολλὰ περὶ αὐτῆς) **Ἰωνῶν Ἰωνῶν** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὄρατον παρῆλθιν κάρταν) **Αεροναυτοπούλαν, Γρυτιάραν** (μου φαίνεται διὰ πολὺ ἰσοστάσειν ὁ θυμός σου· ἀλλ' ὡς εἶνε, ἀπ' οὗ ἐξεδύασεσθε. ···) **Σοῦ Ἰστορία** καὶ **Μ. Μυστικά**, μολοῦντι δὲν ἤλθεν ἀκόμη ὁ Χάρτης τῶν Ἀδύων) **Ἀλκυόνα τοῦ Βασίλου** (εἰς ἐν τετράβιβιν σου **Μ. Μυστικῶν** ἐληλυθῆναις νὰ ἐσκλιεῖς τὸ διακρίπτων γραμματικῶν, ποὺ ὄριζει ὁ Κανονισμός) **Ἑλληνομαθὴ Ἀμερικανόπαιδα, Μυστικὸν Ψευδώνυμον** (εὖγε, ὄρατι ἀνάθια) **Εἰκοστὴν Ἀῶνα** (τώρα ἔγινε ἄν σου σ' αἰλον τετραδία, ὄριζεις νὰ τάνατοδώσῃς· ἀλλὰ τὸ λάθος δὲν ἦτο ἰδικόν μου, δίδει σὺ δὲν εἶχες σημείωσθαι τὸ ψευδώνυμόν σου διὰ τοῦτο λέγω, ὅτι οὐδέποτε πρέπει νὰ παραλείπεται) **Φτερωτὴν Βαρκούλαν** (Βραβεῖον ἔστειλα)· **Ἀπόστομον Ἀκτῆν** (ναί, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐν εἰσὶ ἡμερολογίου ἐπιστολὴ σου, προπαύτων ὁδοὶ εἶδα δι' ἑπάρσεως τόνον ὄρατι τὰς ἐορτάς) **Κέλνιν** ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπίσεις σου ἐκ τῶν Σχολικῶν Ἀγώνων τοῦ Σταδίου τὴν ἀναμένω καὶ τὰ τῆς ἀνομιῆς τῶν Βραβεῖων) **Ἀδφγερενδρ** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ἢ ἰδέα περὶ ἐκδόσεως καὶ δευτέρου περιοδικοῦ διὰ μεγαλύτερον εἶνε καλῶς καὶ τὴν μελετῶ πρό πολλοῦ· ἄν δὲν ἀπατώμαι, καὶ σὺ ὁ ἴδιος μου ἔγραψες ἄλλοτε ὑπὲρ αὐτῆς) **Διοπαρθαλιν** (ἢ ὄλη ἐημοσιεύεται προσχεδιασμένως ἠξέουρα τί καὶ τί θὰ δημοσιευθῆ διὸν τὸ ἔτος, ἕως ποῦθι θὰ διαρκέσῃ, ἔκαστον, κτλ. ἐπομένως αἱ συμβολαὶ δὲν χρησιμεύουν, ἀπ' οὗ τὸ στέδιον δὲν μεταβάλλεται ἰσχυρῶς)· **Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου** (διατί ἔτσι. . . τηλεγραφικῶς)· **Ἀσπροπαταμίτην, Σμυρνησοπούλαν** (ἐλήθησαν ὡς πρὸς τὰς λύσεις σου, δὲν μου εἶνε εὐκόλον νὰ παρατηρήσω τὴν ἄν εἶγον ληρὴθῆ διων τῶν φυλλαδίων) **Ἀμαμένην Ἐδρυχίαν** (χαίρω πολὺ πού μ' εὐρίσκεις τῶμα τεργνήν καὶ ἀρέλιμον)· **Δμ. Μ. Πρωτοπαπῶν** (δυστυχῶς, οὐδεὶς εὐρήθη ἀνανεώσθη τὴν συνδρομὴν τοῦ προστατευομένου σου)· **Ἐωθινὸν Ἀετροπικὸν εὐμορμον** τὸ Π. Πνεῦμα) **Παιδικὴν Λαοῦν** (τὰ ἰδοῦμε λοιπόν, τί θὰ σκερῆθῃ· νὰ μου παῖξῃς τὸ χρόνον) **Χαριτωμένην Μωρτίσαν** (ἔστειλα)· **Φοῖβον Ἀπόλλωνα** (ἔστειλα, μὲ τὰς θερμότητάς μου εὐχαρίστεις διὰ τὸ ἐσιπάθωμαι)· **Ἀδελφὸν** (δὲν εἶνε δικαιολογία αὐτῆ· νὰ μου γράψῃς μόνος σου, ὅπως καὶ ἄν γράψῃς διαφορετικὰ ὁ σκοπὸς τῆς ἀλληλογραφίας δὲν ἐκπληροῦται, καὶ νὰ ἠξέουρα τί δὲν θὰ σου ἀπαντήσω πλέον)· **Κρητικὸν Λάστονον** (δυστυχῶς, καὶ τὰ δύο αὐτὰ Π. Πνεύματα ἔχουν δημοσιευθῆ πολλάκις ὅλω πρωτότυπα, ἀδημοσίευτα)· **Μετεξεδέγαν** (τί νὰ γίνῃ)· **Ἄφ' οὗ εἶνε εἰς τὸ μέσον ὁ Διαγωνισμοὶ** 1) **Μοῦσαν Θάλασαν** (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· μὲ δὲν μου λές, ἀπὸ τῶμα πληροφορίας, ποῖαν νὰ σου πρωτοδημοσιεύω;)· **Τρυγῶναν, Κεραμυδογῶναν, Θερμητὴν Βροχῆν** (δ, τί ὄρατι ἐξέθρομ)· **Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης** ([Ε] πολὺ ὄρατον τὸ Πάχα σου, καὶ πολὺ ὄρατι γραμμένον καὶ τοῦ χρόνον)· **Δμ. Γ. Σμυρῆν, Ἰόνιον Νῆσον** (ὀλίγον ἀκέραι, καὶ αἱ ἀμφιβολίαι σου διαλύονται· βεβαίως ἢ Ἀνδρῶν τῆς Ἐρήμου εἶνε συνδρομητρία· δὲν τὴν βλῆκε; ;) **Θεραπευτὴν Ἰδαν** (Τρομερὸν Γιγαντα (5), Ἀληθῆ Φίλην (ἀπόκλιμα καὶ τὴν Ἀνδιὰν Ἀἴθον)· Ἑλληνοῖδα εὐδρ Κανακισίαν (ἔστειλα)· Ἐξορτίστον Ἀρματοῦλον (ἴδου [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὄρασιωτῆν ἐπιστολὴν, καὶ

αὐτῆ, ὑποθέτω, εἶνε ἢ μόνη ἐτήγησις τοῦ ὄνελρου) **Λιακὴν Μαργαρίταν** (ἀρχίσεις νὰ το πιστεύεις; καλὸ καλὰ!) **Γεώργιον Βεζαζῆν** (ὄχι, μόνον ἐν ψευδώνυμον· ἀλλ' καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε εὐπρεπῆς, κόποιον, εἶνε ἀστέρον εἰ εσσοβαρὸν διὰ τοῦτο **Μάργαν** δὲν θὰ εἴπω ποτὲ κανένα φίλον μου)· **Ζωοπλητὴν Νόκτα** (ἢ Κικὴ σὲ ὑπερευχαρίστη διὰ τὰ γραμματικῶμα)· **Ἡρώνα Θεοῦ** (μὰ πῶς; δι' ἕλας τὰς Ἀδύων καταβάλλει τὸν ἴδιον κόπον; δὲν το πιστεύω)· **Εὐτυχὴν Θρητῆν** (ἢ Νίνα φρ. 3.50, τὸ Δευτέρω τῶν Μ. Μυστικῶν φρ. 3. εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς πού μὲ ἀγαπᾷς τόσον)· **Ἐλαφον τῆς Ἀρτέμιδος** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς λαμπρὰς διδασκείας)· **Σαβῆν Ἐλληνοπούλαν, Ἀνθοπαλίδα τῆς Βεραῖων** (τί χαριτωμένον γραμματικῶμα! ἢ Κικὴ κατανοουσιασμένη διὰ τὴν τῶσιν σου καλοσύνην)· **Ἀρετῆν Δ. Ἰωαννίδου** (δυστυχῶς, κανὲν δὲν ἦτο ἐλεύθερον περιμένω νῆα)· **Ἀρετῆν Μοῦσαν** (κάτι ἄλλο παρὰ ἀνοήτος ἢ ἐπιστολὴ σου μόνον πού εἶχε πολλὰς πληροφορίας, καὶ δὲν ἔχω τόπον διὰ τῶμα· ἢ Ἐμαρτυρία ὑπάρχει καὶ τιμᾶται φρ. 3.50· γράψε μου, καὶ μὴ σὲ μέλη)· **Μαντέλον τῆς Δεθαδείας** (ἄμα γίνῃ καλὰ ἢ ἀδελφῆ σου, νὰ μου γράψῃ καὶ τότε τῆ ἐγκρίνω ψευδώνυμον κτλ. δι' ἕλα μ' ἐρατῆς, σὺ ἀνακτὰ ὁ Ὀδηγὸς τοῦ ἴου φυλλαδίου)· **Ἀποπταῖαν Ἐλπίδα**, κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς διαβα μετὰ τὴν 21 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου.

Ὁ χιρῆς τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὅμοιον δίων νὰ γράψωμαι κτλ. λύσεις τῶν οὐ διαγνωσθέντων, πολεῖται ἐν τῷ ἡμερῶν μας ἐκτοῦ φυλλαδίου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 2

218. Δεξιόγραφος:

Τὸ μέρος ὅπου κατακτεῖς, διπλάσιον ἂν γίνῃ. Μὰ ἕνα τέλος τῆν ἀρχῆ, καὶ μίαν ἀρχῆ τὸ τέλος. Στῆ θάλασσα θὰ μέινῃ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σῦρα *· Ἐλδ [Ε]

219. Στοχασιόγραφος.

Μὲ τὸ δῆλτα εἰς τὴν Τροίαν
 Θά μὲ ἔβης πολεμουῖνα,
 Καὶ τὸν οὐρανὸν ἐξ ἄλλου
 Μὲ τὸ ταῦ ἐπισκοποῦντα.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιαναγάρχου Θεμιστοκλῆους [Ε]

220. Αἰνιγμοί.

Κάτοιμος νῆσου, καὶ σωστὰ ὀκτὰ τὰ μέλη εἶχα...
 Τὴν κεφαλὴν μου ἔκοψες, δὲν ἔβριε οὐτε τριχὰ
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐγγονολογοματσίου [Ε]

221. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τ'ὸ θράσος θὲ γη-
 [τήσασα.

Τὸ δευτέρον ἂν εὐρέται, θεὸν θὰ προκνήσασα.
 Τὸ τρίτον μου τὸ σῶμά σας σιγά-σιγά παραλείβει.
 Γιατὶ φωνάζουν καὶ θρηνοῦν; τὸ τέταρτον δια-
 [βαίνει.

Τὸ πέμπτον εἶνε ἀνεμὸς πού δὲν μας φέρνει χεῖνα,
 Τὸ ἕκτον μία κη κτλ., -κι' ὁ Ῥόμβος ταλαίνει.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πτηνῶ τῆς Ἐρήμου [Ε]

222. Κυβόλλεμον.

★ ★ ★ Μ
 ★ ★ Μ ★
 ★ Μ ★ ★
 Μ ★ ★ ★

223-224. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖος θεὸς ὀμοειδεῖ με μῦθον;
 2.—Τί πρᾶγμα διατάσσει ἰδὸν Κινέζον Δῆ νὰ
 μασᾷ τὸ δ;
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

225. Κεκρυμμένη Παροιμία.

Ὁ Γιάννην εἶνε πολὺ ἀτακτος καὶ ἀμελής.
 Μ' ὅσπου καθὼ συνεκτεθῆθῃ θὰ το παρῆξῃ. Κανέ-
 να, μήτε τὸ δασκάλο δὲν ἀκούει. Συχνὰ ὁ δά-
 σκαλος τοῦ λέγει: «Γιάννη νὰ καθῆσαι καλὰ,
 γιατί θὰ φᾶς ἕξλο.» Ἀλλ' ἀπὸ τέτοια δὲν ἰδρῶναι

τὸ αὐτὸ τοῦ Γιάννη. ἄδεν μ' ἀρεσκουν ἐμένα τὰ
 γράμματα, φωνάζει· δὲν θὰ καθῆσω ἐρόνιμα,
 γιατί δὲν θέλω νὰ με μάθῃς! Ὁ Καλὸ δὲν μου
 λέτε τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδί;
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κορσῆλιας Μοῦσαι [Ε]

226—230. Μαγευτικὴ Δέξις.

Τῆ ἀντάλλαγῃ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα ἴσους λέξεις;
 κράτος, ὀδύς, αἴσας, παιδίον, δέν.
 Ἐστὴν ὑπὸ Ν. Κ. Λοκαδάλη [Ε]

231. Συλλαβικὴ Ἀρροστιχίς.

Δι' ἐλευθαιὰ συλλαβαὶ τῶν ἔκρουμένων λέ-
 ξων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαίαν ἐορτήν:
 1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Δυσάρεστον αἰσθημα,
 3, Νῆρῆς. 4, Πρωτεύουσα. 5, Διῆδρον.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βαγιάνου [Ε]

232 Φωνηγεντόλιπον

ρνε-τε-γρρε
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυδίου [Ε]

235. Γρόφος.

Εἶμαι ν $\frac{\chi}{\kappa\omicron\rho}$ $\frac{x}{\alpha}$ $\frac{\rho\epsilon\varsigma}{\lambda\upsilon\epsilon, \delta'}$ ὁ ροῦς.
 ὁδε + ἔτου
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σμυρνησοπούλας [Ε]

Τέλος τοῦ 63ου Διαγωνισμοῦ.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.
 117. Αἰγιόκερος (ἔγω, χαίρεις.)—118. Ἐσθῆς,
 Ἐσθῆρ.—119. Σφύρα-σφύρα.—120. Ἀίετι, Ἀσία.
 121. Ι Π Σ 122. Εἶνε ἢ κτι-
 μαὶ τῆς βοζαντι-
 νῆς μουσικῆς ἀν-
 τεστραμμένη; πᾶ,
 βοῦ, γᾶ, δι, κέ,
 (ᾶ, τῆ, πᾶ,
 Β Ν Σ 123. Τῆ ἀνταλ-
 λαγῇ διὰ τοῦ Α, σχηματίζονται: αἱ λέξεις:
 ΔΕΓΩ, λόγος, λόγος, λέξις, λεξιόν, πα-
 ραγόμενα ἐκ τοῦ λέγω.—124. Κανὸν τὸ γῆρας,
 οὗ γὰρ ἔρχεται μόνον.—125. Οὐκ ἔστι θάνατος
 ψυχῆς.—126. Τριγένεια.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τεργνά μορφώτικὰ καὶ
 ἠθικά, δι' οἰκογενεῖας, πλουσίως
 εἰκονογραφημένα.
 Τιμᾶται ἕκαστον, ἄδειον μὲν φρ.
 3 50, χρυσόδετον δὲ φρ. 5.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ, μυθιστορία Ἀν-
 δρέου Λορῆ, κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρ-
 μπου. Μετὰ 20 εἰκονογραφαίον.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ, μυθιστορία Ρ. J. Stahl,
 κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρμπου. Μετὰ 21
 εἰκονογραφαίον.

Η ΝΙΝΑ, δέηγμα Λουίζης Μ. Ἀλκώτ,
 κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρμπου. Μετὰ 20
 εἰκονογραφαίον.

ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ, μυθιστορία Ἀν-
 δρέου Λορῆ, ἐλληνικῆς ὑποθέσεως, κατὰ με-
 τάφρασιν Κωστῆ Παλαμά. Πρῶτοι 22.
 Δάμπρον. Μετὰ 25 εἰκονογραφαίον.

Ο ΨΥΡΗΙΟΝΩΗΣ, μυθιστορία ὑπὸ Α.
 Ζεννεβράϊ, κατὰ μετάφρασιν Π. Ι. Φέρ-
 μπου. Μετὰ 24 εἰκονογραφαίον.

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, μυθιστορία ὑπὸ Ἐρ-
 ρίκου Μαλέν, κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀν-
 νίνου. Μετὰ 25 εἰκονογραφαίον.

Ἐυρίσκονται ἅπαντα ἐν τῷ Γρα-
 φεῖν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παι-
 δῶν.